ΕΤΟΣ Δ'. (Ἔξαμηνον Β'.) — Κωνσταντινούπολις, 5 Ἰουνίου 1911 — ΦΥΛΛΟΝ 42ον

Ἀπ' Ὅλα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΗΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
ΝΙΚΟΛ. Α. ΣΑΡΑΔΟΣ

Τίμημα ἐγγραφῆς ἑξαμήνου
Διὰ τὴν Τουρκίαν . . . . . Γρ. 10
„ τὸ ἐξωτερικὸν . . . . Φρ. 3

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Γαλατᾶ, Πεμπτοπάζαρον, Σαατσῆ Χάν 16

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΒ. Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ
Τὸ φύλλον ἀπαντᾶται τοῦ Κράτους παρ. 20

Τὸ «Ἀπ' Ὅλα» ἐκτυποῦται εἰς 10.000 ἀντίτυπα.

Οἱ Τὴν Ἑβδομάδα Ταύτην Στεφομενοι
ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ

Ἡ Α. Μ. ἡ βασίλισσα Μαρία.

Ἡ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Ε'.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΟΜΙΛΙΑ

ΟΙ ΕΣΧΑΤΟΙ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ

Εἰς τὴν σημερινὴν περικοπὴν τοῦ Εὐαγγελίου ὁ Χριστὸς μὲ τὴν εἰλικρινεστέραν καὶ εὐθυτέραν γλῶσσαν ἀναφέρει ποῖοι εἶναι οἱ ἐκλεκτοί, τοὺς ὁποίους θέλει ἀρνηθῆ πρὸ τοῦ οὐρανίου Πατρός. Διδάσκει ὅτι ἡ πρώτη χριστιανικὴ ἀρετὴ εἶναι ἡ ἀνιδιοτέλεια, συνοδευομένη μὲ τὸ θάρρος τῆς πεποιθήσεως καὶ μὲ τὴν ἐγκαρτέρησιν, τέλος δὲ προαγγέλλει ὅτι πολλοὶ θὰ φανῶσιν ἀπὸ πρώτων ἔσχατοι καὶ ἀπὸ ἐσχάτων πρῶτοι.

Οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ Σωτῆρος εἶναι πολύτιμοι πάντοτε μέν, ἰδιαίτατα ὅμως σήμερον δι' ἡμᾶς. Δι' αὐτῶν μίαν ἀκόμη φορὰν μανθάνομεν ὅτι εἴμεθα ὅλοι ἔργα τῶν χειρῶν μας καὶ ὅτι μόνον ἀναλόγως ἐκείνων, τὰ ὁποῖα θὰ πράξωμεν, ἀναλόγως τοῦ χαρακτῆρος, τὸν ὁποῖον θὰ ἐπιδείξωμεν, ἀναλόγως τῶν ἀρετῶν, τὰς ὁποίας θὰ ἐκδηλώσωμεν, θέλομεν τύχει ἐν τῷ μέλλοντι τῆς ποθητῆς εὐδαιμονίας καὶ ζηλευτῆς μακαριότητος.

Εἰς τὸν αἰῶνα τῆς σημερινῆς ὑλιστικότητος, εἰς τὸν αἰῶνα τῶν ἀτομικιστικῶν συμφερόντων, πιθανὸν παρόμοιαι γνῶμαι νὰ ἐπισπάσι τὸ μειδίαμα τῆς ἀφρυβολίας καὶ τὴν δυσπιστίαν αὐτῆς. Ἐν τούτοις δὲν ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι εἶναι καὶ γνῶμαι σαθραὶ καὶ ἀστήρικτοι. Ἄλλως τε, ποῦς ποτὲ θέλει ἀρνηθῆ τὴν ἀλήθειαν τοῦ γεγονότος, ἀλήθειαν στηριζομένην ἐπὶ τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἔθνους καὶ τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης, ὅτι μόνον ἐπὶ τῆς σώφρονος ἐμμονῆς εἰς τὴν θρησκείαν τῶν πατέρων, μόνον ἐπὶ τῶν ἀρετῶν καὶ τῶν γενναίων ἔργων μας δύναται νὰ οἰκοδομηθῆ ἡ ἐθνικὴ εὐδαιμονία, ἡ ποθητὴ ἐκ τῶν δεινῶν ἀπολύτρωσις;

Ἂς μὴ ἐπηρειδώμεθα ἐπὶ οὐδενὸς ἄλλου, ἂς μὴ ζητῶμεν νὰ οἰκοδομήσωμεν ἐπὶ ἐπισφαλῶν θεμελίων· ὀπουδήποτε ἀλλοῦ ἐκεῖς τῶν ἀρετῶν ἡμῶν τῶν ἰδίων καὶ ἂν θελήσωμεν νὰ στηρίξωμεν τὸ μέλλον μας, πάντοτε θὰ τὸ στηρίξωμεν κακῶς, μὲ κίνδυνον διαρκῆ νὰ ἴδωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς ἐσχάτους ἀντὶ πρώτων, δυστυχεῖς καὶ ἀθλίους ἀντὶ εὐτυχῶν.

Ἂς ἀφήσωμεν λοιπὸν τοὺς λόγους, ἂς ἀποσκορακίσωμεν τὴν πατραγαθίαν καὶ τὴν οἴησιν, ἂς συναισθανθῶμεν καλῶς τὴν θέσιν μας καὶ ἂς ἀναλάβωμεν τὸν σταυρὸν τῶν ἐθνικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἡμῶν καθηκόντων. Εἶναι βαρύς; εἶναι ἐπόδυνος; Ὁ φόβος καὶ ἡ δειλία μας, ἡ ἀτομικιστικότης καὶ ἡ ἰδιοτέλεια θὰ τὸν καταστήσωσι περισσότερον βαρὺν καὶ δυοβάστακτον. Ἂς ἀποβάλωμεν τὰ ἐλαττώματα, ἂς ἀπλισθῶμεν μὲ θάρρος καὶ ἀντοχήν, ἂς ἑνωθῶμεν ὅλοι περὶ τὸν σταυρόν. Τότε θὰ ἴδωμεν ὅτι δὲν ἦτο τόσον ἐπόδυνος, ὅσον τὸν φανταζόμεθα, ἀλλὰ τούναντίον γλυκὺς καὶ σωτήριος, ἀφοῦ δι' αὐτοῦ θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐπιτύχωμεν ὅ,τι ποθοῦμεν, νὰ καταστῶμεν δὲ πρῶτοι ἀντὶ ἐσχάτων.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τὸ ταξείδιον τοῦ Σουλτάνου ἐξακολουθεῖ. Μέχρι σήμερον ὁ Ἄναξ ἐπεσκέφθη τὴν Θεσσαλονίκην, τὰ Σκόπια καὶ τὴν Πριστίναν. Αἱ ἐκ τῶν μερῶν τούτων τηλεγραφικαὶ πληροφορίαι περιγράφουσι μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα τὸν ἔξαλλον ἐνθουσιασμὸν καὶ τὴν θερμὴν ἀγάπην, μεθ' ἧς ἐγένετο δεκτὸς ὑπὸ τοῦ αὐτόθι κατοικοῦντος πληθυσμοῦ ἡ Α. Α. Μ. ὁ Σουλτάνος, ὅστις διὰ τῆς μειλιχιότητος Του καὶ τῆς γενναιοδωρίας Του μεγάλως συνεκίνησε τοὺς ὁπηκόους Του.

Τὸ ταξείδιον τοῦτο ἦτο εὐτυχὲς καὶ κατὰ τοῦτο: Γλυκὺ πνεῦμα ἐπιεικείας καὶ μεγαθυμίας ἀγαστῆς ἐπέπνευσε κατ' αὐτό. Εἷς τοῦς Ἀλβανοὺς ἐπαναστάτας ἐκηρύχθη ἀνακωχὴ ἀπὸ πάσης ἐχθροπραξίας καὶ ἀπὸ τῆς πεδιάδος τῆς Πριστίνας θ' ἀκουσθῆ ἐκ τῶν αὐτοκρατορικῶν χειλέων ἡ γενικὴ ἀμνηστεία πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐξῆτησαν διὰ τῶν ὅπλων νὰ ὑπερασπίσωσι τὰς ἐθνικὰς των παραδόσεις.

Χαιρετῶμεν γηθοσύνως τὴν νέαν ταύτην τροπήν, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ οἱ Ἀλβανοί, πάντες γνωρίζουσι τοῦτο, ἂν ἐπανεστάτησαν, ἔπραξαν τοῦτο οὐχὶ ἐξ ἀποκεντρωτικῶν λόγων, ἀλλὰ πρὸς βελτίωσιν τῆς ἑαυτῶν θέσεως. Οἱ Ἀλβανοὶ εἶναι εὐγενὲς ἔθνος, χειραφετούμενον δὲ καταλλήλως θέλει καταστῆ μέγας παράγων τῆς εὐδαιμονίας τῆς πατρίδος.

Αἱ ἐξ Ἀνατολῆς εἰδήσεις δὲν εἶναι εὐχάριστοι. Αἱ ἀρμενικαὶ ἐφημερίδες ἀναγράφουσι τὰς ἡμέρας ταύτας εἰδήσεις διαφόρων καταπιέσεων τοῦ ἐν Ἀρμενίᾳ πληθυσμοῦ ὑπὸ τῶν Κούρδων καὶ αὐτῶν τῶν κυβερνητικῶν ὑπαλλήλων καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν, ἐπικαλοῦνται δὲ ὑπὲρ τῶν καταδυναστευομένων τὴν κυβερνητικὴν ἐπέμβασιν. Ἡ Κυβέρνησις ἔχει ἄλλην τὴν καλὴν διάθεσιν νὰ ἀνεργήσῃ, πρὸς τοῦτο δὲ ἀπεφάσισε νὰ παύσῃ τὸν διοικητὴν τοῦ Μαύς, κατηγορούμενον ἐπὶ μεροληψίᾳ.

Τὰ ἐπεισόδια, ἅτινα συνέβησαν κατ' αὐτὰς εἰς τὰ ἑλληνοτουρκικὰ σύνορα, καὶ πρὸ πάντων τὸ τελευταῖον ἐξ αὐτῶν, συνετέλεσαν εἰς ἔντασιν τῶν ἑλληνοτουρκικῶν σχέσεων. Ὁ ἐν Ἀθήναις ἐπιτετραμμένος τῆς Τουρκίας προέβη παρὰ τῷ Ἕλληνι ὑπουργῷ τῶν Ἐξωτερικῶν εἰς διαβήματα. Ὡς γνωστόν, ἡ μὲν Ἑλλὰς ἐπιρρίπτει τὴν εὐθύνην τοῦ φρικτοῦ ἐπεισοδίου εἰς τοὺς Τούρκους στρατιώτας, ἐνῷ ἡ τουρκικὴ Κυβέρνησις εἰς τοὺς εὐζώνους.

Ἐξ Ἑλλάδος ἀγγέλλεται ὅτι ἐδημοσιεύθη διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως τὸ ἀναθεωρηθὲν Σύνταγμα μεθ' ὅλων τῶν προσθέτων μεταβατικῶν διατάξεων, αἵτινες τίθενται ἐν ἰσχύϊ. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ μεγάλη κοινοβουλευτικὴ ἐπιτροπή, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς κ. Στράτου, παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως, ὅπως ἀναγγείλῃ τὴν λῆξιν τοῦ ἀνασεωρητικοῦ ἔργου. Ἀντηλλάγησαν λόγοι θερμοί, τοῦ βασιλέως χαρακτηρίσαντος τὴν ἀναθεώρησιν τοῦ συντάγματος ὡς «ἀπαρχὴν νέου ἐθνικοῦ βίου».

ΔΙΔΑΩΜΑΤΗΣ

Ὁ Μητροπολίτης Ἐλασσόνας κ. Νεόφυτος ἀνήγγειλεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ὅτι συνελήφθησαν ὁ ἡγούμενος καὶ ὁ ἱερεὺς τῆς Μονῆς Σπαρτοῦ ὑπὸ στρατιωτῶν καὶ ὅτι ἡ Μονὴ ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ὑπηρετῶν.

— Κατὰ τὴν Συνοδικὴν συνεδρίαν τῆς παρελθούσης Τρίτης, τὸ πρῶτον ἔλαβε μέρος ὁ ἐσχάτως ἄλθων εἰς Βασιλεύουσαν διακεκριμένος Μητροπολίτης Καστορίας κ. Τσακαίρ, τὸν ὁποῖον προσηγόρευσεν ἡ Α. Θ. Π. καταλλήλως.

— Ἐπὶ Συνόδου ἀνεγνώσθη χθὲς τηλεγράφημα τοῦ Μητροπολίτου Χίου κ. Ἱεροθέου, ἀγγέλλοντος ὅτι ὁ ἐκεῖ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου διαμφισβητεῖ τὸ κῦρος τῶν διαθηκῶν καὶ προυκοσμφώνον· ἐνεκρίθη νὰ παραπεμφθῇ τὸ ζήτημα τοῦτο εἰς τὸ Μ. Συμβούλιον διὰ τὰ περαιτέρω.

— Ἐνεκρίθη ὅπως σταλῇ εἰς τὴν Κυβέρνησιν ἐπαναληπτικὸν ἐκκρίμα, διὰ τοῦ ὁποίου θὰ ζητῆται ὅπως, ἐπιτραπῇ εἰς τὰ διάφορα Σωματεῖα νὰ μὴ κρατοῦν τὰ βιβλία τουρκιστί, ὡς ἀπηγήθη ὑπὸ τῶν Κυβερνητικῶν ἀρχῶν Βιζύης διὰ τὴν αὐτόθι Ἀδελφότητα.

— Ἡ Δημογεροντία Ὀλύνθου τῆς ἐπαρχίας Νεοκαισαρείας τηλεγραφικῶς ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ ὑποδιοικητὴς Ζηλιχόβας μετὰ δυὸ ἑκατοντάρχου καὶ ἱκανῶν στρατιωτῶν, ἐλθόντες εἰς Ἀλιστράτην πρὸς καταδίωξιν ὄμβρι τῶν ἀνυπάρκτων ἑλληνικῶν συμμορριῶν, ἐπιστρέψαντες ἔρχονται εἰς τὸ Μετόχιον τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ εἰς τὸ σύνταγμα τοῦ προκρίτου καὶ ἐφόρου τῶν σχολῶν κ. Γ. Σπυρίδωνος. Κατὰ δὲ ὁδὸν τὸ ἐνοχοποιητικὸν ἔδρον, ἐν τούτοις ἐξηγάγασαν τὸν ἐν λόγῳ πρόκριτον πεζῇ καὶ ὑπὸ συνοδείαν χωροφυλάκων κλεισθέντα μέχρι Ζηλιχόβας πρὸς ὁρῶν ἀπόστασιν καὶ ἐκεῖθεν τὴν μέχρι Σερρῶν πεντάωρον. Κατὰ τὸν δρόμον καὶ εἰς αὐτὸ τὸ Διοικητήριον ἐδέρη, ὡς δ' ἐκ τῆς ἀσθενείας του κράσεως ἐπέρχεται φόβος ὅτι θ' ἀποβιώσῃ.

— Διὰ γράμματος αὐτοῦ ὁ Σερβικὸς Μητροπολίτης Δεβρῶν κ. Παρθένιος πληροφορεῖ ὅτι ὁ βοηθὸς αὐτοῦ ἐπίσκοπος κ. Βαρνάβας δὲν παρέδοκεν ἔτι, παρὰ τὴν ἐντολὴν τῆς Ἐκκλησίας, τὰς κλεῖδας τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Κοινότητα Κυριτσόβου.

— Ὁ Σερβ. Μητροπολίτης Πισιδείας κ. Κωνσταντῖνος ἀγγέλλει, ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ ἀποβιώσαντος Ἐμμ. Κρεμιδᾶ προσφέρουν ἐπὲρ τῶν Κοινοτήτων Μάκρης καὶ Λεσβίου, εἰς μνήμην τοῦ πατρός των, δύο οἰκίας, ἐν οἰκοτόπῳ καὶ 300 οἰκοσάφαγκα. Ἐνεκρίθη ὅπως ἐκφρασθῇ βαθεῖαι ἡ εὐαρέσκεια τῆς Ἐκκλησίας.

— Οἱ Ἀρμένοι στρατιῶται τοῦ ἐν Ἐλασσόνι τάγματος διὰ γράμματος αὐτῶν παρουσιάζουσι εἰς τὸ Πατριαρχεῖον δυσ τὰς προσβολὰς καὶ καταπιέσεις, τὰς ὁποίας ὑφίστανται ἐκ μέρους τῶν ἀνωτέρων καὶ συναδελφῶν των. Ζητοῦνται ὅπως ἐξισταμόσιον αὐτοὺς καὶ πολλαπλῶς εἰρωνευομένων ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῶν θρησκευτικῶν αὐτῶν καθηκόντων.

ΤΟ ΣΩΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΛΛΟΣ

Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐγένοντο εἰς τὸ Βαφεοχώριον τοῦ Βοσπόρου οἱ Δ' Σχολικοὶ ἀγῶνες. Μέσα εἰς τὴν αὐχμηρότητα τοῦ περιβάλλοντος, ἐν τῷ ὁποίῳ ζῶμεν, κατόπιν τόσης νάρκης, ὑπὸ τὴν ὁποίαν καθεύδομεν, ἀγῶνες ὡς οἱ πρὸ ἑβδομάδος τελεσθέντες, ἀγῶνες συγκεντρόνοντες οὐ μόνον τὸν ἀνθὸν τῆς μαθητιώσης νεολαίας, ἀλλὰ καὶ χιλιάδας ὅλας ἐνδιαφερομένων θεατῶν, ἀποτελοῦσιν ὅασιν πραγματικὴν καὶ γεγονὸς παρήγορον.

Δὲν θὰ περιγράψωμεν ἐνταῦθα τοὺς ἀγῶνας τούτους, οὔτε θὰ διαθέσωμεν τὰς γραμμὰς ταύτας εἰς συγχαρητήρια, δίκαια, ἄλλως τε, καὶ εἰλικρινῆ, τόσον διὰ τὰ σχολεῖα, τὰ ὁποῖα ἔλαβον μέρος, ὅσον καὶ διὰ τὸν Γυμναστικὸν Σύλλογον, ὅστις ἀνέλαβε τὴν διοργάνωσιν τῆς ὡραίας ταύτης ἑορτῆς. Εἰς περιστάσεις, κατὰ τὰς ὁποίας δευτέρα γνώμη δὲν ὑπάρχει, νομίζομεν ὅτι εἶναι περιττὴ πάντα ταῦτα. Ἄλλως τε, καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι παρέστησαν εἰς τοὺς ἀγῶνας καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι δὲν παρευρέθησαν, εἰς ἓν συμφωνοῦσιν: ὅτι οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἐσημείωσαν μίαν ἐπιτυχίαν πρωτοφανῆ.

Σπεύδω νὰ δηλώσω ὅτι εἶμαι ἐξ ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι εἶναι διατεθειμένοι νὰ ὑπερθεματίσωσιν εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς εὐαρεσκείας, ἀλλὰ καὶ θὰ μοῦ ἐπιτραπῇ ἐπίσης νὰ δηλώσω, ὅτι οἱ ἀγῶνες οὗτοι δὲν μὲ ἱκανοποίησαν. Δύνανται νὰ ἐπέτυχον λαμπρότατα, ἴσως τὰ ἀποτελέσματά των νὰ ἦσαν ὑπὲρ πᾶσαν προσδοκίαν καλά, ἴσως τὰ πάντα νὰ διεξήχθησαν ἐν τάξει· ἐν τούτοις κάτι τι μὲ ἀναγκάζει νὰ λυποῦμαι μᾶλλον παρὰ νὰ χαίρω, νὰ σκέπτωμαι παρὰ νὰ χειροκροτῶ.

*

Ἐξηγοῦμαι:

Μεταξὺ ὅλων τῶν ἐλαττωμάτων, τὰ ὁποῖα ἐπίκτητα ἔχομεν, εἶναι καὶ μία ἀξιοκατάκριτος ἀδιαφορία, τὴν ὁποίαν τρέφομεν πρὸς τὸ σῶμά μας. Νομίζει κανεὶς ὅτι ἀγωνιζόμεθα μὲ κάθε τρόπον νὰ παραμελήσωμεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θὰ συντελέσῃ εἰς βελτίωσίν του, εἰς ὑγείαν του, εἰς τὴν ἀληθινὴν εὐεξίαν του. Ὅλος ὁ βίος μας ἀπὸ αὐτοῦ τοῦ λίκνου τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι παρὰ μία διηνεκὴς ἀκηδία πρὸς τὸ σῶμά μας, μία βαθμιαία δηλητηρίασις αὐτοῦ. Διατί πράττομεν τοιουτοτρόπως; δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ γνωρίζομεν ὅλοι καλῶς ὅτι ἂν ὑπάρχῃ πρᾶγμα, διά τὸ ὁποῖον δὲν ἐφροντίσαμέν ποτε σχεδόν, τοῦτο εἶναι ἡ εὐεξία τοῦ σώματος, ἡ ἀληθινὴ καὶ ἁρμονικὴ λειτουργία του.

Τὴν γυμναστικήν, ἡ ὁποία εἶναι τὸ καλλίτερον μέσον πρὸς ἀνάδειξιν τοῦ σωματικοῦ κάλλους, τὴν παρημελήσαμεν τελείως καὶ τὴν ἐνεκλείσαμεν εἰς τὰ σχολεῖα ὡς μάθημα ὑποχρεωτικόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον μὲ χίλιας προφάσεις καὶ ἀφορμὰς ζητοῦμεν ν' ἀπαλλαγῶμεν.

Καὶ ὡς νὰ μὴ ἤρκει ἡ περιφρόνησις αὕτη πρὸς τὴν γυμναστικήν, ὅλος ὁ βίος μας διέρχεται ὑπὸ συνθήκας πολὺ ὀλίγον συντελεστικὰς διὰ τὴν σωματικὴν ὑγείαν. Παιδία, ἐγκλειόμεθα εἰς σκοτεινὰ δωμάτια, διὰ τῶν παραπετασμάτων τῶν ὁποίων οὐδεμία εἰσέρχεται τοῦ ἡλίου ἀκτίς· ὅταν μεγαλώσωμεν ὀλίγον, ἀρχίζει ἀνισοσκελὴς παίδευσις, διὰ νὰ μᾶς ἀποδώσῃ εἰς τὴν κοινωνίαν μὲ σώματα ἀσθενικὰ καὶ μὲ κουρασμένα πνεύματα· ἔρχεται κατόπιν ὁ ἑπόμενος νεανικὸς βίος μὲ τὰς διαφόρους καταχρήσεις τῆς νεωτέρας ζωῆς, αἱ ὁποῖαι δηλητηριάζουσιν ὅσα αἱμοσφαίρια ὑγιῆ ἀπέμειναν.

Καὶ ἰδοὺ ὅτι παρουσιάζομεν θέαμα ἀνθρώπων ἀσθενικῶν, μὲ ὠχρὸς ἠνισογνωμίας, μὲ μυῶνας χαλαρούς, μὲ βλέμματα ἀπλανῆ, μὲ χαρακτηριστικὰ παραμεμορφωμένα. Ζητοῦμεν εἰς τὰ ὑψηλὰ περιλείμια καὶ μὲ τὸς βάτας νὰ κρύψωμεν τὴν σωματικὴν καχεξίαν μας, ζητοῦμεν μὲ ψιμύθια νὰ δώσωμεν εἰς τὸς παρειάς μας τὸ ὡραῖον χρῶμα τῆς ζωῆς μας, ζητοῦμεν μὲ τὸν στηθόδεσμον νὰ ἐπιδείξωμεν ὡραίας γραμμάς, αἱ ὁποῖαι δὲν μᾶς ἀνήκουν. Θέλομεν νὰ εἴμεθα ὡραῖοι καὶ ὅμως κάμνομεν ὅ,τι μᾶς ἀπομακρύνει ἀπὸ τῆς ὡραιότητος· καὶ ἐπειδὴ δὲν δυνάμεθα πλέον νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ ἰδιανικὸν κάλλος, μετηλλάξαμεν αὐτὸ καὶ τὸ κατεβιβάσαμεν εἰς τὴν σημερινὴν ἀθλίαν πραγματικότητα.

Ἡ λιποσαρκία, ἡ ἀχρότης, ἡ νευρασθενικὴ φυσιογνωμία ἀντικατέστησαν τὰ ὑγιῆ σώματα, ὄχι πλέον τῆς μεμακρυσμένης παρελθούσης, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς τῆς πλησιεστέρας ἐποχῆς.

*

Ἀλλά, θὰ ἐρωτήσετε διατί τοῦς δὲν ἔμειναν ἱκανοποιημένοι μὲ τοὺς πρόσφατεινοὺς ἀγῶνας; Ἀπλούστατα, διότι οἱ ἀγῶνες αὐτοὶ ἐπισημοποιοῦν, οὕτως εἰπεῖν, τὴν γυμναστικὴν ὡς μάθημα, τὴν παρακολουθοῦμεν μόνον μεταξὺ τῶν μαθημάτων τῶν σχολείων καὶ τὴν μεταβάλλουν εἰς ἐπιδεικτικὸν θέαμα, τὸ ὁποῖον κατ' ἔτος θὰ λαμβάνομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ παρακολουθήσωμεν.

Ὄχι, ἡ γυμναστικὴ πρέπει ν' ἀποτελέσῃ μέρος τῶν κυρίων ἀσχολιῶν τῆς ζωῆς μας, πρέπει ν' ἀρχίζῃ ἀπὸ τῆς ἀκμαιοτέρας δυνατῆς ἡλικίας καὶ νὰ τελειώνῃ εἰς βαθύγηρον γῆρας. Ὅπως τὸ κοινὸν πλούσιον τοῦ προσώπου, τὸ φαγητόν, τέλος, αὐτὰ εἶναι πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν ἐσκέφθημεν κἂν ν' ἀποφύγωμεν, τοιουτοτρόπως καὶ ἡ γυμναστικὴ πρέπει ν' ἀποτελέσῃ κάτι ἀναπόσπαστον τοῦ βίου μας.

Δὲν ζητῶ νὰ γίνωμεν ἀθληταί, οὔτε Κροτωνιᾶται, ἀλλὰ καὶ δὲν ἀνέχομαι τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν κακῇ ἀγωγὴ καὶ μονομερὴς ἀντίληψις μᾶς ἔφερεν.

Ἰδοὺ διατί δὲν μ' ἀρέσουν οἱ ἀγῶνες, διότι τοιουτοτρόπως γινόμενοι παρέχουσι τὴν ἀφορμὴν νὰ χειροκροτῶμεν πρᾶγμα κοινόν, τὸ ὁποῖον ἡ ἀκηδία μας μόνον κατέστησεν ἐξαιρετικὸν καὶ σπάνιον.

Ἐσκέφθητέ ποτε νὰ χειροκροτήσητε κάποιον, διότι τρώγει ἢ διότι καθαρίζει τὸ πρόσωπόν του; διενοήθητε καμμίαν φορὰν νὰ στεφανώσητε κανένα διότι ἐνδύεται; Ὄχι βέβαια, διότι τοῦτο θὰ ἦτο κωμικόν. Τοιουτοτρόπως λοιπὸν πρέπει νὰ θεωρῶμεν ἐξίσου κωμικὸν νὰ χειροκροτῶμεν καὶ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀφιέρωσαν μερικὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, διὰ νὰ κινήσωσι τοὺς μυῶνάς των καὶ νὰ πληρώσωσι τοὺς πνεύμονάς των μὲ ὀξυγόνον.

Ἴσως μοῦ φέρει τις παράδειγμα τοὺς ἀρχαίους ἀγῶνας. Δέχομαι τὴν παρατήρησίν του, ἀλλ' ἀντιπαρατηρῶ ὅτι οἱ ἀγῶνες ἐκεῖνοι δὲν ἦσαν πλέον ἀγῶνες ἐπιδεικτικῆς γυμναστικῆς, ἀλλ' ἀγῶνες ρώμης, εἰς τοὺς ὁποίους ἐπεδεικνύοντο ὄχι πλέον σώματα ὑγιῆ μόνον ἢ γυμνασμένα, ἀλλὰ σώματα μὲ ὑπέροχον καὶ μοναδικὴν ἀξίαν, μὲ προτερήματα δυσεύρετα καὶ δυσαπόκτητα.

*

Οἱ ἀγῶνες τοῦ Βαφεοχωρίου εἶναι καλοὶ ἂν χρησιμεύσουν διὰ νὰ ἐξυπνήσουν μέσα εἰς τὴν καρδίαν ὅλων μας τὸν πόθον τῆς γυμναστικῆς, τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἀληθινοῦ σωματικοῦ κάλλους. Ἂν μείνωσιν ὅμως ἄνευ γενικωτέρας ἐπιδράσεως, εἶναι τελείως ἄχρηστοι καὶ ἀνωφελεῖς.

Θ. Κ. Μ.

Η ΕΛΠΙΣ

Νὰ ἐρώτησε: Τί εἶνε πιὸ γλυκὸ
Ἀφοῦ κι' ὅτ' τῆς μένει μας τὸ γάλα,
Κι' ἀπ' τὴς ἀράκης τὴ χαρὰ φεύγει,
Κι' ἀπ' τὴς ἀγάπης τὸ φῶς τὰ μεγάλα;

Γλυκύτερο ἀπ' τὴν ὄψι μοῦ φαίνεται,
Ἀπ' τοῦρνου τὸ γαλαζένιο χρῶμα,
Τὴν ὕπνο ποὺ κοιμίζει τοὺς κόπους,
Γλυκύτερο κι' ἀπ' τὴ τιμὴ ἀκόμα:

Κ' ἐγὼ, ποὺ κάθε πόνο καὶ χαρὰ
Δοκίμασα 'ς αὐτὸν τὸν κόσμο κ' εἶδα,
Τοὺς εἶπα, πῶς γλυκύτερο 'ς τὴ γῆ
Δὲν γνώρισα οὔτ' ἔχει ἀπ' τὴν ἐλπίδα.

Σάμος ΕΛΕΝΗ Σ. ΣΒΟΡΩΝΟΥ

Ο ΟΙΚΟΣ

§ 1.

Ὁ οἶκος ἀπαραίτητον συμπλήρωμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

ΕΙΝΕ ἄξιον παρατηρήσεως, ὅτι, ἐνῷ τὰ ἐπίλοιπα ζῷα χρειάζονται ὀλίγιστον χρονικὸν διάστημα διὰ νὰ συμπληρωθῶσι σωματικῶς καὶ καταστῶσιν αὐτάρκη πρὸς αὐτοσυντήρησιν, μόνος ὁ ἄνθρωπος, γυμνός, ἀσθενής καὶ ἄοπλος ἀπὸ τὴν μήτραν τῆς μητρός του πίπτων, χρῄζει βοηθειῶν πολυχρονίων καὶ πολυειδῶν, μέχρις ὅτου βαδίσῃ ἰδίαις δυνάμεσι τὴν ὁδὸν αὐτοῦ. Ὁ κύων, ἡ γαλῆ, ὁ ἵππος, ὁ βοῦς, τὰ ὀγκωδέστερα τῶν τετραπόδων, ἐντὸς ὀλίγων μηνῶν ἀποσπῶνται ἀπὸ τῶν μητρικῶν κόλπων, μετὰ τριετίαν δὲ ἢ τετραετίαν τὸ ἀνάστημά των προσλαμβάνει τὴν τελειοτέραν του ἀνάπτυξιν. Ὁ ἄνθρωπος τετραετῆς τυγχάνει καθ' ὁλοκληρίαν ἀνίκανος νὰ φροντίσῃ περὶ ἑαυτοῦ, μόλις δὲ εἰς τετράκις τοσοῦτον διάστημα θ' ἀποκτήσῃ διαστάσεις ἱκανάς, ὅπως τῷ ἐπιτρέψωσι τὴν χειραφέτησιν ἀπὸ τῶν φροντιστῶν αὐτοῦ.

Τίς ὁ λόγος τῆς τοιαύτης βραδυτάτης ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἄλλα ζῷα ἀναπτύξεως τοῦ ἀνθρώπου, ἡ Φυσιολογία δὲν μᾶς διδάσκει. Ἀλλ' ἂν ἀγνοοῦμεν τὸν φυσικὸν λόγον, γνωρίζομεν ὅμως — ἢ μαντεύομεν — τὸν ἠθικόν καὶ εἶνε οὗτος, ἡ στενωτάτη τοῦ ἀνθρώπου σχέσις πρὸς τὴν οἰκογένειαν καὶ ἡ ἀμοιβαία προϋπόθεσις, ἣν ἔχει τὸ ἓν διὰ τὸ ἄλλο. Παρὰ τοῖς ζῴοις δὲν ὑφίσταται ὑψηλότερος προορισμός, ἀπαιτῶν προκαρασκευὴν ἐπιμελημένην ἐν ἐπὶ τούτῳ ἱδρύματι καὶ διὰ τοῦτο συναγελασμὸς βραχυχρόνιος ἀρκεῖ ὅπως διαιωνίζηται τὸ εἶδός των. Ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος εἶνέ τι εὐγενέστερον καὶ δεῖται ἀναντιρρήτως μακροτέρας καὶ λεπτοτέρας ἐπιστασίας, χάριν τῆς ὁποίας ὁ Δημιουργὸς ᾠκοδόμησε τὸν οἶκον, συμπλήρωμα ἀναπόσπαστον τῶν ἀπαρχῶν τῆς ζωῆς. Ἕκαστον κενὸν ἐν τῇ πλάσει παραπέμπει ἡμᾶς εἰς ἀνάλογον πλήρωσιν. Ἕκαστον ὀστέϊνον κοίλωμα προϋποθέτει τὴν κατάλληλον μόρφωσιν καὶ συνάρθρωσίν του. Ἡ δὲ μακροχρόνιος ἡμῶν ἐξάρτησις καὶ ἡ πρὸς αὐτοζῆλαν πολυετὴς ἀνικανότης, συνδέει ἡμᾶς οὕτως ἀδιασπάστως πρὸς τὴν οἰκογένειαν, ὥστε ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀτελῆς, ἀσυμπλήρωτος, κεκολοβωμένος, ἐξηρθρωμένος νὰ προβάλλῃ ὁ βίος μας ἄνευ αὐτῆς. Παιδία, σχόντα τὸ ἀτύχημα ν' ἀπορφανισθῶσιν ἐνωρίς, παριστάνουν τὸ οἰκτρότερον θέαμα. Πᾶς τις ἐννοεῖ, προσβλέπων πρὸς τὴν χλωμὴν των ὄψιν, ὅτι ἐρριφθησαν εἰς τὴν δίνην τοῦ κόσμου πρόωρα, καὶ χωρὶς νὰ προφθάσουν νὰ τρανωθῶσι μέσα εἰς τὴν γάστραν τοῦ μητρικοῦ φίλτρου καὶ τῆς πατρικῆς προστασίας. Ἀφ' ἑτέρου ἀποτελεσματικωτέρα διοργάνωσις τῶν βρεφοκομείων καὶ ἐκθετοκομείων μας εἶνε μόνη ἐκείνη, ἥτις ἀπομιμεῖται, ὅσον οἷόν τε, τὴν σοφαίραν τὴν καθαρῶς οἰκογενειακήν.

Ὁ οἶκος ἄρα εἶνε θεῖον δημιούργημα, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ αὐτὴ ἡ φύσις τοῦ ἀνθρώπου. Δὲν εἶνε στολισμὸς ἐπείσακτος τοῦ πολιτισμοῦ. Δὲν εἶνε κατάστημα, τὸ ὁποῖον ἐφεῦρεν ἡ ἀνθρωπίνη προοδευτικότης, ὡς ἡ σχολή, τὸ θέατρον ἢ τὸ φθιματρεῖον. Εἶνε ἵδρυμα συνεμφανισθὲν μὲ τὴν πρώτην τοῦ πρώτου ζεύγους οἰκοδομὴν ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀδὰμ καὶ Εὔα προῆλθον εἰς τὸ μέσον κατὰ τὰς Γραφὰς δι' ἀμέσου δημιουργίας. Τὸ λοιπὸν πολύκλωνον γένος συνεχίζει τὴν ἄλυσίν του διὰ τῆς ἀλληλοδιαδόχου γεννήσεως. Ἡ Πολιτεία δὲν ὑπῆρξε πάντοτε ὡς σήμερον ἔχει. Ἡ ὡργανωμένη θρησκευτικὴ κοινότης (δὲν λέγω ἡ ***θρησκεία***, ἕτερον ἑκάτερον) ὁμοίως ἀνῆκεσε χρόνον διὰ νὰ μορφωθῇ. Ἀλλ' ἡ οἰκογένεια ὑπῆρξεν ἀρχαιοτέρα καὶ τῆς Πολιτείας καὶ τῆς θρησκευτικῆς κοινότητος, ἃς ἐξ ἑαυτῆς ἐξεκόλαψεν ἐν τῇ ροῇ τῶν ἐτῶν καὶ ἐν ἑαυτῇ προηγουμένως σπερματικῶς συνετήρησε, διότι ἐστάθη ἰσόχρονος μὲ τὸν ἄνθρωπον. Δὲν εἰξεύρω πόσης σοβαρότητος ἔχει μία καινοφανὴς ἐπιστημονικὴ ἰδέα, καθ' ἣν πέραν τῶν πατριαρχικῶν χρόνων καὶ πολὺ πρὸ αὐτῶν προῆλθησαν οἱ «μητριαρχικοί», οἱ τὴν πρώτην ἡλικίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους σημειώσαντες, καθ' οὓς τὸ σκῆπτρον τῆς ἐξουσίας ἦτο εἰς τῆς μητρὸς καὶ οὐχὶ τοῦ πατρὸς τὰς χεῖρας, ὡς δείκνυται — διατείνονται — ἐκ τῆς ἱστορίας τῶν θρησκευμάτων, ὅπου αἱ παλαιότεραι θεότητες εἶνε θήλειαι. Ἀλλ' ὅπως ποτ' ἂν ᾖ, εἴτε πατριαρχίαν εἴτε μητριαρχίαν ἐπιγράψωμεν τὰς πρώτας σελίδας τῆς ἱστορίας, τί ἄλλο καὶ ἡ πρώτη καὶ ἡ δευτέρα λέξις δηλοῖ, παρὰ τὸν οἶκον καὶ τὴν μετ' αὐτοῦ συνημμένην πατρότητα καὶ μητρότητα;

§ 2.

Ὁ οἶκος καὶ τὸ ἄτομον.

Ἡ ἀδιαφιλονείκητος ὑπεροχὴ τοῦ ἀνθρώπου ὑπὲρ τὰ λοιπὰ ζῷα ἔν τε τῇ σωματικῇ ὑφῇ καὶ ταῖς πνευματικαῖς λειτουργίαις, προσδίδει καὶ εἰς τὸν οἶκον τὴν ἐμπρέπουσαν εὐγένειαν. Ὁ οἶκος εἶνε ἀνώτερος τοῦ σταύλου. Ὁ σταῦλος ἔχει περιεχόμενον καθαρῶς ὑλικὸν καὶ σαρκικόν. Ὁ οἶκος μαζὶ μὲ τὴν ὕλην θεραπεύει καὶ τὸ πνεῦμα. Τὸν σταῦλον διέπει τὸ ἔνστικτον καὶ ὁ φυσικὸς νόμος. Ἐν τῷ οἴκῳ νόμος φυσικὸς καὶ νόμος ἠθικός, νόμος ἀνάγκης καὶ νόμος ἐλευθερίας συνυπάρχουν καὶ συναρμονίζονται. Ἐντὸς τοῦ οἴκου βεβαίως πρώτιστα καὶ μάλιστα συλλαμβάνεται καὶ γεννᾶται καὶ ἀποτίθεται καὶ στεγάζεται τὸ ἄτομον· ἐδῶ σπαργανόνεται· ἐδῶ γαλουχεῖται· ἐδῶ λικνίζεται καὶ ἀποκοιμίζεται εἰς θερμὰς ἀγκάλας· ἐδῶ δέχεται τὰς πρώτας θωπείας καὶ χύνει τὰ πρῶτα δάκρυα· ἐδῶ μανθάνει νὰ σύρεται τετραποδηδὸν τὸ κατ' ἀρχάς, πρὶν ἢ ὀρθώσῃ εὐκίνητα τὰ μέλη πρὸς τὰ ἄνω· ἐδῶ μετέχει κοινῆς τραπέζης· ἐδῶ παρὰ τὴν σπινθηροβολοῦσαν ἑστίαν διέρχεται πολὺ μέρος τῶν μακρῶν νυκτῶν τοῦ χειμῶνος, τέρπων τὴν εὐφάνταστον ἡλικίαν μὲ διηγήσεις γηροντικάς. Καὶ ὅταν δὲ ὁ σωματικός του σκελετὸς ἀπαρτισθῇ καὶ τέλειος πλέον βιοπαλαιστὴς ῥιφθῇ εἰς τὴν ἄλμην καὶ τὰ κύματα τοῦ βίου, δεχόμενος καθ' ἡμέραν μυρίας ἀπογοητεύσεις καὶ μυρία τραύματα, ποῦ ἀλλοῦ εἰμὴ εἰς τὸν οἶκον καὶ πάλιν ἐπιστρέφει ὡς εἰς λιμένα παρηγορίας καὶ ὡς εἰς καταφύγιον, ὅπου τὸ μανδήλιον χειρὸς προσφιλοῦς θ' ἀποσφογγίσῃ τὸν ἱδρῶτά του, καὶ ἀσπασμοὶ καὶ περιπτύξεις πεφιλημένων θὰ τονώσουν μὲ νέαν δύναμιν τὰ κεκμηκότα του μέλη;

Πλὴν τούτου δὲν εἶναι τὸ πᾶν. Ὁ οἶκος δὲν εἶνε μόνον τὸ ἄσυλον καὶ τὸ στέγασμα τῶν σαρκικῶν ἐνεργειῶν, ὅσον δήποτε ἐξηυγενισμένων· οὐδ' εἶνε ἁπλῶς τὸ ἱερὸν μηχανουργεῖον, ἔνθα λαδόνεται καὶ σφυρηλατεῖται ἡ ζωώδης μηχανή. Εἶνε συγχρόνως καὶ τὸ μέγα φυτώριον τῆς ψυχῆς, ἥτις πλάττεται, μορφόνεται, λαμβάνει τὴν ἠθικήν της κατεύθυνσιν, στρέφει τοὺς οἰακάς της ἀναλόγως τῆς δεξιᾶς ἢ ἐπαριστέρου κινήσεως τοῦ οἴκου. Ἡ κόρη καὶ ὁ παῖς προβάλλουν ἐν τῷ οἴκῳ, καὶ δὴ μετὰ τὸ λουτρὸν τοῦ βαπτίσματος, ὡς βιβλία ἄγραφα, πέραν καὶ πέραν ἄσπιλα. Ἑκάστη πρᾶξίς των θὰ εἶνε καὶ ἓν κεφάλαιον ἀναγραφόμενον ἐν τῷ βιβλίῳ, μέχρις ὅτου ὁ θάνατος τὸ κλείσῃ. Καὶ θὰ συγγράφηται λοιπὸν τὸ βιβλίον δι' ὅλης τῆς ζωῆς, ναί πλὴν ποῖος ἄλλος, παρὰ ὁ οἶκος, θὰ χαράξῃ τοῦ βιβλίου τὴν ἐπιγραφὴν καὶ θὰ δηλώσῃ ἐκ τῶν προτέρων τὸ ἐπίλοιπον ὑλικὸν αὐτοῦ; Αἱ ἠθικαὶ ἐντυπώσεις τοῦ οἴκου εἶνε ἐντυπώσεις αἰώνιαι. Ἡ ἐπιρροή του ἐπὶ τῆς ψυχῆς ἀδάπανητος. Αἱ σωτηριώδεις του ἐπενέργειαι μᾶς παρακολουθοῦν, ἀκόμη καὶ μέχρι τῆς ξενητείας τῶν παιδῶν καὶ μέχρι τῶν ἀξένων ὀχθῶν τῶν ἁμαρτωλῶν πτώσεών μας. Τί ἄλλο ἀνέσυρε τὸν ἄσωτον υἱὸν ἀπὸ τῶν ἀβύσσων τῆς διπλῆς δυστυχίας του, εἰμὴ τοῦ πατρικοῦ του οἴκου ἡ ἀνάμνησις;...

Ἕπονται:

§ 3. *Ὁ οἶκος καὶ τὸ κράτος.*

§ 4. *Ὁ οἶκος καὶ ἡ θρησκεία.*

Manchester

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ν. ΚΑΛΔΑΪΝΙΚΟΣ

Προτεσταντικὸς Ἱερεύς

ΟΙ ΤΥΦΛΟΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Λαμβάνω ὡς ἀφορμὴν τὸ πρόσφατον γεγονός, ὅτι ὁ ἐν Καλλιθέᾳ τῶν Ἀθηνῶν Οἶκος τῶν Τυφλῶν συνεπλήρωσε ***τετραετίαν*** ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του, διὰ νὰ γνωρίσω εἰς τοὺς ἀγνοοῦντας τὰς Ἀθήνας ἕνα κύκλον ζωῆς, ἡ ὁποία καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς τακτικοὺς τῶν Ἀθηνῶν ἐπισκέπτας παραμένει συνήθως ἄγνωστος ὡς ἐκ τῆς φύσεώς της. Διότι εἶναι ἀθόρυβος.

Αὐτὴ ἡ σπανία ἰδιότης της δικαιολογεῖ ἀρκούντως τὴν ἀφάνειάν της.

Ἐπισκεπτόμενοι τὰς σημερινὰς Ἀθήνας, θαυμάζομεν τὰ γλαφυρὰ μάρμαρα καὶ συγκινούμεθα μὲ τὴν τετραφωνίαν εἰς τὰς ἐκκλησίας καὶ τὸ θεατρικὸν τῶν ἐκκλησιαστικῶν τελετῶν. Διὰ τοῦτο μόνον ναοὺς καὶ μουσεῖα ἀναζητοῦμεν, καὶ διὰ τοῦτο ἀκόμη τὰς ἐπισκέψεις μας αὐτὰς τὰς κάμνομεν μόνον κατὰ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα.

Παραπλεύρως ἐν τούτοις πρὸς τὴν φυσιογνωμίαν ταύτην τῶν Ἀθηνῶν, ἡ ὁποία ἱκανοποιεῖ ἴσως μίαν ψυχὴν φιλόκεχνον καὶ φιλόθρησκον, ἀλλ' ἐλάχιστα συγκινεῖ ἕνα ψυχραιμότερον παρατηρητήν, ἐβλάστησε καὶ ηὐξήθη μία ζωὴ σφριγηλοτέρα, ἀνθρωπιστικωτέρα. Ζωή, ἡ ὁποία δὲν ἀφορᾶται τὸν ὀργανισμὸν μὲ ἐνθουσιασμοὺς ἀκάρπους καὶ δὲν σύρει τὴν ζωὴν ἐμπρὸς εἰς βωμούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀπὸ πολλοῦ ἤρχισε νὰ ἐκλείπῃ τὸ ναρκωτικὸν θυμίαμα τῆς ἀοριστολογίας καὶ τοῦ μυστικισμοῦ, ἀλλὰ δι' ἔργων ζωντανῶν ζητεῖ νὰ δώσῃ νεῦρα, νὰ τονώσῃ τὸν ἀρρωστημένον καὶ τὸ τέκνον τοῦ ἀρρωστημένου. Ζητεῖ νὰ ὑποβοηθήσῃ τὴν διάπλασιν ὀργανισμῶν ἀκμαίων, ὁποίους ἀπαιτεῖ ὁ αἰὼν αὐτὸς τῆς πάλης καὶ τοῦ ἀντιαγωνισμοῦ.

Διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ ἰσορροπία τῆς Κοινωνίας εἶναι ἀνάγκη νὰ ὀλιγοστεύσουν τὰ βάρη της, αἱ ἀχρησιμοποίητοι δηλαδὴ δυνάμεις, αἱ ὁποῖαι ἀπορροφοῦν τὰ στοιχεῖά της, χωρὶς νὰ εἶναι εἰς θέσιν καὶ νὰ προσθέσουν κἄτι εἰς τὸ ἔργον της.

Τὰς ἀχρησιμοποιήτους αὐτὰς δυνάμεις ὁ ἀληθινὸς πολιτισμὸς θέτει εἰς κίνησιν, ἀφοῦ τὰς ὁπλίσῃ μὲ ὑγείαν καὶ ἱκανότητας διανοητικὰς καὶ σωματικάς.

Τοιοῦτον ἐργαστήριον ἀνθρωπιστικὸν εἶναι καὶ ὁ Οἶκος τῶν Τυφλῶν τῆς Καλλιθέας. Μόλις ἀπέχει $^1/_2$ ὥραν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας σιδηροδρομικῶς.

Ἱδρύθη ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸν μιᾶς κόρης, τῆς Εἰρήνης Λασκαρίδου, θυγατερὸς ἀντιξίας τῆς μεγάλης της μητρὸς κ. Αἰκατερίνης Λασκαρίδου, τῆς παιδαγωγοῦ ἐκείνης, ἡ ὁποία εἰσήγαγε πρώτη εἰς τὴν Ἑλλάδα τὴν Φροεβελιανὴν μέθοδον εἰς τὴν νηπιακὴν διδασκαλίαν, ἵδρυσε καὶ ἐποπτεύει ἀπὸ τοῦ 1897 τὴν Γυμναστικὴν Σχολὴν τῶν θηλέων, λαϊκὰ Νηπιαγωγεῖα, Νηπιακὸν κῆπον, Διδασκαλεῖον Νηπιαγωγῶν, Παιδονόμιον καὶ Γυμναστρῶν καὶ τόσα ἄλλα προοδευτικὰ ἔργα.

Ὁ Οἶκος τῶν Τυφλῶν ἱδρύθη τῷ 1907 μὲ ἕνα μόνον μαθητήν, τὸν ὁποῖον ἔλαβεν ἐκ τοῦ ἐν Ἀθήναις Ἀσύλου τῶν Ἀνιάτων. Ἤδη οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἶναι 18 καὶ μανθάνουν — ἂς ἀκούσουν οἱ πατέρες τῶν παιδιῶν μας — τέσσαρας γλῶσσας! Ἑλληνικά, Γαλλικά, Ἀγγλικὰ καὶ Γερμανικά. Γραφὴν δύο εἰδῶν· γίνουν καλοὶ ψάλται. Κιθάρα, πιάνο καὶ βιολὶ εἶναι τὰ ὄργανα ποῦ μανθάνουν καὶ μὲ τὰ ὁποῖα συνοδεύουν τὰ τραγούδια των, ἀλλὰ καὶ τὸν χορόν των. Διότι καὶ χορὸν μανθάνουν οἱ τυφλοί, Πλέκουν καλάθια, δίκτυα καὶ σχοινιά, τὰ κοριτσάκια ὑφαίνουν βαμβακερὲς κορδέλλες, κάμνουν χίνδρινα πανερέκια καὶ ἀμπαζούρ, ἀναρίθμητα χάρτινα ἐργόχειρα, σάκκους χαρτίνους, τοὺς ὁποίους ὁ Οἶκος τῶν Τυφλῶν πωλεῖ εἰς παντοπώλας καὶ φαρμακοποιούς· οἱ τελευταῖοι οὗτοι ἀγοράζουν ἀκόμη καὶ μολόχα, παπαδίτσες καὶ ἄλλα βότανα θεραπευτικά, τὰ ὁποῖα οἱ μικροὶ τυφλοὶ διὰ τῆς ἁφῆς ἔμαθον νὰ ἀνευρίσκουν ἐντὸς τοῦ ἐκτεταμένου κήπου, ὁ ὁποῖος περιβάλλει τὴν σχολὴν καὶ τὰ οἰκήματα τῶν κοιτώνων των, ὅπως καὶ εἰς τὴν πέριξ αὐτοῦ παιδιάδα. Μανθάνουν ἀκόμη ***βιβλιοδετικὴν*** καὶ ***γραφομηχανήν,*** ἀσκοῦνται κατὰ τὴν Σουηδικὴν μέθοδον, λούονται εἰς τὰ νερὰ τοῦ Φαλήρου καὶ κοπηλατοῦν οἱ μεγαλείτεροί των ζηλευτά. Ἡ ζωή των εἶναι γεμάτη φαιδρότητα καὶ ἐργασίαν.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ προσθέσω ἀρά γε ἀκόμη τίποτε; Ναί· ἕνα μόνον: Νὰ ἐξηγήσω πῶς εἰς τὰ 18 τυφλὰ παιδία τῆς Καλλιθέας γίνονται αὐτὰ τὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα εἰς κανὲν σχολεῖον ὑγιῶν παιδιῶν — Ἑλληνοπαίδων ἐννοῶ — δὲν συντελοῦνται. Ἀπλούστατα. Ηηγὴ ὅλης αὐτῆς τῆς καταπληκτικῆς προόδου εἶναι μία νέα κόρη ἀληθινὰ μορφωμένη. Προοδευτική, ἐνθουσιώδης διὰ τὸ μέγα ἔργον της, ἡ ὁποία, ἀφοῦ ἐσπούδασε τὸ μεθόδους τῆς διδασκαλίας τῶν τυφλῶν ἐν Εὐρώπῃ, δὲν ἔπαυσε νὰ ἐπιζητῇ τὴν τελειοποίησιν τοῦ ἔργου της, χάριν τοῦ ὁποίου ἐπεσκέφθη καὶ ἐγνώρισε μέχρι τοῦδε 32 ἐν ὅλῳ ἱδρύματα τυφλῶν! καὶ ἡ ὁποία, ἐνῷ ἀφ' ἑνὸς ἐπιδιώκει τὴν τελειοτέραν τοῦ Οἴκου τῶν Τυφλῶν διοργάνωσιν, ἀφ' ἑτέρου ἀγωνίζεται νὰ κατορθώσῃ ὅπως συγκεντρωθοῦν ἐν αὐτῷ ὅσον τὸ δυνατὸν περισσότεροι ἐκ τῶν μικρῶν τυφλῶν, ὅσοι εἶναι ἐσκορπισμένοι εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Εἶναι δὲ αὐτοὶ μόνοι 241 2,755,770 Ἑλλήνων (κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1907) 3,000 τυφλοί! Πόσοι ἀρά γε εἶναι οἱ ἐν Τουρκίᾳ, Αἰγύπτῳ καὶ ἀλλαχοῦ διεσκορπισμένοι Ἕλληνες τυφλοί;

Καὶ τὴν μόρφωσιν αὐτῶν τῶν τυφλῶν ὀνειρεύεται νὰ τὴν καταστήσῃ ***ὑποχρεωτικήν.*** Αὐτὴ μόνη, ἄλλος τε, καὶ ἡ εἴκη, τὴν ὁποίαν ἐξέφρασε τὸ κατὰ Μάϊον τοῦ 1910 ἐν Βιέννῃ συγκροτηθὲν Διεθνὲς Τυφλολογικὸν Συνέδριον, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἡ ἐργασία τῶν τυφλῶν τῆς Ἑλλάδος εἶχεν ἀξιολογον τμῆμα.

Διὰ νὰ γίνῃ ὅμως ἡ ἐκπαίδευσις τῶν τυφλῶν ὑποχρεωτικὴ, ἀπαιτεῖται, ἄλλος τε, καὶ ἡ εἴκη, τὴν ὁποίαν ἐξέφρασε τὸ κατὰ Μάϊον τοῦ 1910 ἐν Βιέννῃ συγκροτηθὲν Διεθνὲς Τυφλολογικὸν Συνέδριον, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἡ ἐργασία τῶν τυφλῶν τῆς Ἑλλάδος εἶχεν ἀξιολογον τμῆμα.

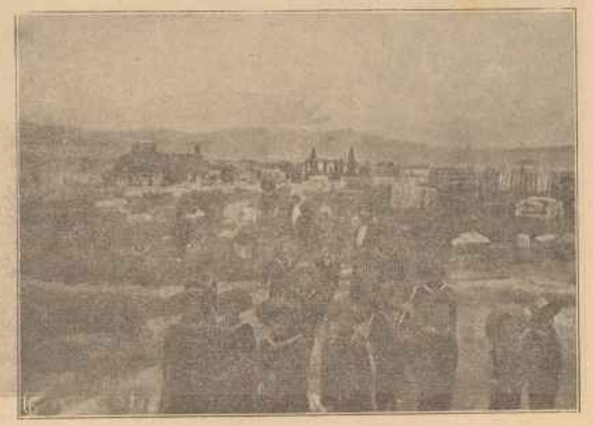

Ἐπίκαιρος τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς Ἐλευσῖνος.

Τυφλολογικὴ Ἑλληνικὴ Βιέννη, κατὰ 1910. Τμῆμα Ἑλληνικόν.

τυφλῶν ὑποχρεωτικῶς χρειάζονται **κεφάλαια** καὶ ὁ Οἶκος τῶν Τυφλῶν τῆς Καλλιθέας κλείει τὸν ἰσολογισμόν του ἐφέτος μὲ ἀποθεματικὸν κεφάλαιον 217,891 δρ. μόνον.

Ἡ ἔλλειψις τοῦ χρήματος θ' ἀφήσῃ ἄρα γε καὶ τὸ μεγάλο αὐτὸ ὄνειρον τοῦ ἀνθρωπισμοῦ ἀναπλήρωτον ἢ τοῦ λαοῦ ὁ ὀβολός, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ αἷμα τοῦ πολιτισμοῦ, ὁ ὁποῖος κυκλοφορεῖ εἰς τὰς ἀρτηρίας τῆς νοτιοανατολικῆς Εὐρώπης καὶ τῆς δυτικῆς Ἀσίας, τὸ αἷμα ποὺ ἀνέκοψε τοσάκις τοῦ βαρβαρισμοῦ τὸ ρεῦμα καὶ συνέτριψε τὰ ἀπανθρωποτέρα δεσμὰ τῆς δουλείας, θὰ δώσῃ τὴν δευτέραν αὐτήνζωήν, τὴν εὐεργετικωτέραν τῆς σωματικῆς, εἰς τὰς τόσας χιλιάδας τῶν τυφλῶν Ἑλλήνων, τὰ $^{3}/_{4}$ τῶν ὁποίων ἀναμφιβόλως θὰ καταντήσουν ἄθλιοι ἐπαίται;

Τυφλοὶ ἐκμανθάνοντες ἀγγειοπλαστικήν.

Ἐπαῖται μὲ διεφθαρμένη νοσηρίαν, οἱ ὁποῖοι, ἐκδικούμενοι τὴν σημερινὴν πρὸς αὐτοὺς συμπεριφορὰν μας, θὰ μᾶς ἀποσποῦν τὸ χρῆμά μας κατόπιν μὲ τὴν ἀδημονίαν καὶ τὸ μῖσος πρὸς τὴν κοινωνίαν αὐτήν, ἡ ὁποία παρεγνώρισε τὸ καθῆκον, τὸ ὁποῖον ἔχει πρὸς πᾶν ὅ,τι τῇ προσέχει ἡ μητέρα φύσις, καθῆκον ἀπαράβατον νὰ χρησιμοποιήσῃ κάθε κόκκον ζωῆς, κάθε μόριον, ποὺ ἔγκυήθη εἰς τὰ σπλάγχνα της, νὰ τὸ θερμάνῃ, νὰ τὸ ἐκολάψῃ, παραχωροῦσα εἰς αὐτὸ τὸ ἀναγκαῖον φῶς καὶ τὸν ἀέρα τῆς ὑπάρξεώς του.

Δὲν εἶναι ἐλεημοσύνη ὅτι πληρώνομεν ἕκαστος ὡς μερίδα του διὰ νὰ ἐπιστεύσωμεν τὸν γενικὸν ἐξανθρωπισμόν, ἀλλ' ὀφειλή, ἀλλὰ καθῆκόν μας, τὸ ὁποῖον μόνον ὅταν ἐκπληρώνωμεν αἰσθανόμεθα ὅτι ἔχομεν πληρέστερα τὸ δικαίωμα νὰ αὐτοαποκαλούμεθα **ἄνθρωποι.**

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὁ ὀβολὸς αὐτὸς δίδεται τὴν Κυριακὴν τοῦ Τυφλοῦ, ὅταν εἰς τοὺς ναοὺς περιφέρεται δίσκος ἰδιαίτερος, εἰς ὅλας ἀνεξαιρέτως τὰς πόλεις, «ὑπὲρ τοῦ Οἴκου τῶν Τυφλῶν», καὶ ὁ ἐργατικὸς ὅπως καὶ ὁ πλούσιος ὑποβοηθοῦν οὕτω τῶν ὁμοίων των τὴν ἀνθρωπιστικὴν ἀνάπτυξιν. Ἡ ἐφετινὴ περιφορὰ τοῦ δίσκου ἔδωκεν 9,081 δραχμάς. Αὗται ἔρχονται ὡς ἐποικοδομητικαὶ εἰς τὰς μεγάλας συνεισφορὰς τοῦ Ἀμπὲ ἐκ 3 χιλ. ἀγγλ. λιρ., τῆς Ἑλένης Βασιλείου 25 χιλ. δρ., τοῦ Ἑπαμ. Κυριαζῆ ἐκ 200 λιρ., τοῦ Κ. Σεβαστοπούλου, τοῦ Β. Ζαχάροφ, τοῦ Ἀντ. Πλατιανοῦ, τοῦ Φ. Φιλίππου, τοῦ Μπενάκη καὶ τῶν ἄλλων. Δι' αὐτῶν προσεχῶς ἀποκτᾷ οἶκον ἰδιόκτητον ἐν Καλλιθέᾳ. Ἀλλ' ἐπαναλαμβάνομεν, ὁ Οἶκος τῶν Τυφλῶν εἶναι ἀτυχὴς καὶ ὡς τοιοῦτος δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐπαρκέσῃ ἐξ ἰδίων του εἰς τὴν πλήρωσιν τοῦ προγράμματος του, τὸ ὁποῖον σκοπεῖ τὴν περισυλλογὴν ὅλων τῶν Ἑλλήνων τυφλῶν.

Καὶ τὸν σκοπὸν αὐτὸν ἠμποροῦμεν νὰ ὑποβοηθήσωμεν καὶ ἡμεῖς κατὰ τρόπον ἁπλούστατον. Ἑκάστη ἐπαρχία ἐκκλησιαστικὴ ἂς ὁρίσῃ τακτικὴν ἐτησίαν συνδρομὴν εἰς τὸν Οἶκον τῶν Τυφλῶν, ἔναντι τῆς ὁποίας νὰ ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ εἰσαγάγῃ κατ' ἔτος ἕνα ἢ δύο μικροὺς ὑποτρόφους της, διὰ νὰ τοὺς παραλάβῃ μετ' ὀλίγα ἔτη ὑγιεῖς καὶ χρησίμους ἐργάβους.

Τὴν ἀτελεστάτην περιγραφὴν μας ἂς φροντίσουν ὅσοι θὰ ἐπισκεφθοῦν τὰς Ἀθήνας νὰ συμπληρώσουν διὰ τῆς ἰδίας των παρατηρήσεως, οἱ δὲ λοιποὶ διὰ τῶν παρατιθεμένων εἰκόνων.

ΑΘ. Π. ΓΑΪΤΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

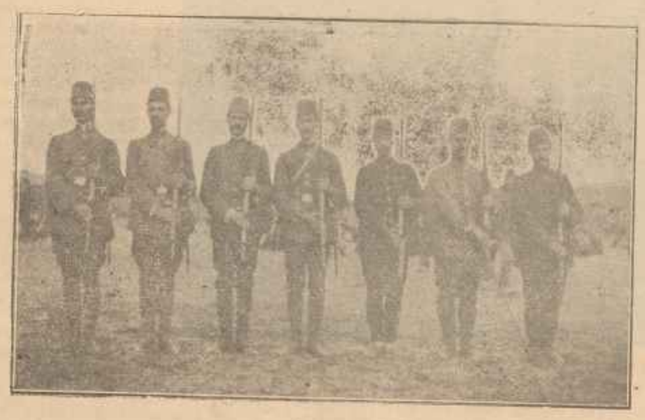

Παραθέτομεν εἰκόνα Ἑλλήνων στρατιωτῶν Πόλεως καὶ Πέραν ἐκ τῶν κατ' αὐτὸς μετὰ τρίμηνον ὑπηρεσίαν ἀπολυομένων ἐπιτάκτων τῶν ἐτῶν 301, 302 καὶ 303, ληφθεῖσαν ἐν Οὐζοὺν-Τσαΐρ τῆς Χαλκηδόνος. Οὗτοι εἶναι, ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὸ δεξιά, οἱ κύριοι Τηλέμ. Οὐσουλτζόγλους, Σωκράτης Ἀσλάνογλους, Αἰμίλιος Εὐτυχίδης, Σελὴμ Ἐργκανιάν (Σύριος), Γεώργ. Ἰωάννου, Κωνστ. Κεβεντζόγλου, Χρ. Ζαναπαλῆς.

Ἀπ' Ὅλα

ΓΡΑΜΜΑΤΑ, ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ, ΤΕΧΝΑΙ

— Ὁ Ἀνδρέας Καρνεγὶ ἔθεσεν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς Ὁλλανδίας τὸ ποσὸν τῶν 500,000 φλορενίων, ὅπως δι' αὐτῶν συστηθῇ ἵδρυμα πρὸς ὄφελος ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἔσωσαν τὴν ζωὴν τοῦ πλησίον.

— Τὴν προτελευταίαν Κυριακὴν ἐγένοντο εἰς τὴν Ρώμην τὰ ἐγκαίνια τοῦ κολοσσαίου μνημείου, τοῦ ἀφιερωμένου εἰς μνήμην τοῦ Βικτώρος Ἐμμανουὴλ τοῦ Β', ὅστις ἐπραγματοποίησε τὴν Ἑθνικὴν Ἰταλικὴν Ἕνωσιν. Τὸ μνημεῖον τοῦτο εἶναι ἐν ἀπὸ τὰ ἐπιβλητικώτερα τῆς Εὐρώπης· ἐστοίχισε δὲ ὀλιγώτερον τῶν 25 ἑκατομμυρίων φράγκων. Τὸ ὅλον οἰκοδόμημα, ἐρειδόμενον ἐπὶ τοῦ Καπιτωλίου, στρέφεται πρὸς τὴν κυριωτέραν ἀρτηρίαν τῆς Ρώμης, ἥτις διευθύνεται εἰς τὸν Τίβερι, εἰς τὸν Ἅγιον Πέτρον καὶ τὸ Βατικανόν. Ἔχει σχῆμα ἡμικυκλίου ἐκ λευκοῦ μαρμάρου, περιβάλλει δὲ τὸ πελώριον ἄγαλμα τοῦ Ἐμμανουὴλ ἐφίππου, ἐκ χαλκοῦ ἑβδομήκοντα τηλεβόλων. Τὸ ἄγαλμα ζυγίζει πενήκοντα τόννους. Ἔργον δύο Ἰταλῶν πλαστικῶν, τοῦ Chiaradia καὶ τοῦ μαθητοῦ του Gallori· θεωρεῖται, ἐκτὸς τῆς ἀναμφισβητήτου καλλιτεχνικῆς ἀξίας ὡς τὸ μεγαλείτερον ἔργον τῆς ἀγαλματοποιΐας.

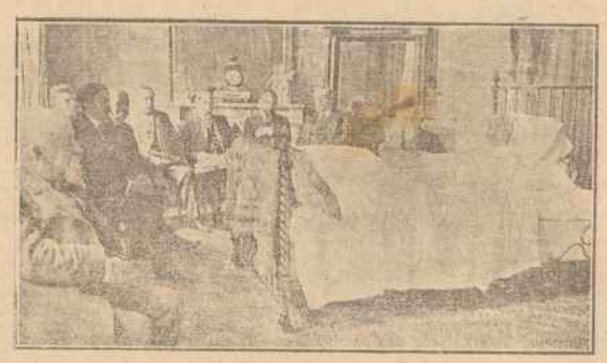

Τὸ ἐπαρχιακὸν Συμβούλιον τῆς Γαλλίας συνεδριάζον εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πρωθυπουργοῦ Μονίς.

— Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας Μονίς, θύμα, ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἀναγνῶσταί μας, τοῦ ἀεροπλάνου τοῦ Τρελέν, ἐθεραπεύθη ἐντελῶς. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀναρρώσεώς του ὁ πρωθυπουργὸς δὲν ἔπαυεν ἐργαζόμενος διὰ τὰς ἐπαθλίας τοῦ κράτους. Ἡ τελεία ἀπηλλαγμένα ἀπὸ τὴν τιραχὴν τῶν ὁδῶν καὶ ἀπὸ τὴν σκόνην. Διὰ τὴν ἀνάβασιν διαφόρων πατωμάτων λειτουργοῦσι πέντε ἀνελκυστῆρες, οἱ ὁποῖοι φέρουσιν ἀπὸ τοῦ ὑπογείου μέχρι τοῦ ἀνωτάτου ὕψους τῶν 179 μέτρων.

Οἱ ἀνελκυστῆρες δὲν εἶναι μόνον τὸ κυριώτερον μέσον τῆς συγκοινωνίας τῶν κολοσσῶν τούτων, ἀλλὰ καὶ ἡ πρώτη βάσις τῆς κατασκευῆς. Ἄλλοτε ἔλεγον ὅτι διὰ νὰ κατασκευασθῇ ἓν τηλεβόλον λαμβάνουν ἓνα σωλῆνα καὶ περὶ αὐτὸν χύνουν σίδηρον. Τώρα διὰ νὰ κτίσουν ἓν οἰκοδόμημα κατασκευάζουν πρώτον ἕνα ἀνελκυστῆρα καὶ περὶ αὐτὸν συσσωρεύουν τὴν οἰκοδομήσιμον ὕλην. Τὰ δωμάτια τῶν ἀνελκυστήρων δύνανται νὰ περιλάβωσι 16 πρόσωπα, ἀνέρχονται δὲ 3 μέτρα τὸ δευτερόλεπτον, ἤτοι 180 μέτρα τὸ λεπτόν. Ἕκαστος ἀνελκυστὴρ διατρέχει τὴν ἡμέραν 30—40 χιλιόμετρα.

Πλὴν ὅλων τῶν προσόντων τῶν νεωτέρων ἀγρονομάτων, πλὴν τῆς κατασκευῆς τῶν ἀερόπλοιων, ὁ ἵππος ἀναχαίτης σύντροφος τοῦ ἀνθρώπου, δὲν παρημελήθη. Εἰς τὴν ἀτραπιστὴν σχολὴν ἱππασίας τοῦ Ὑπουργείου τῆς Γαλλίας ἐσχάτως ἐκτίνοντο δύο μαθήματα ἱππασίας, εἰς τὸ ὁ.

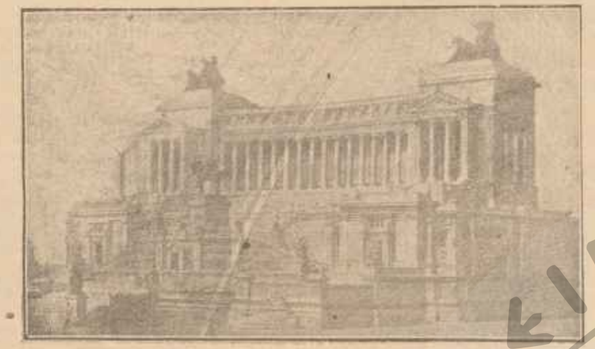

Τὸ μέγα μνημεῖον εἰς τιμὴν τοῦ βασιλέως Βίκτωρος Ἐμμανουήλ.

παριστιθεμένη εἶκὼν ἀπεικόνιζε αὐτὴν ἐπὶ τῆς κλίνης του καὶ τὰ μέλη τοῦ ἐπουγείου συνεδριάζουσι.

— Μερικοὶ ἀριθμοὶ ἐπὶ τῆς ἀεροναυτικῆς κινήσεως: Μέχρι τέλους τοῦ 1909 κατεσκευάσθησαν 200 ἀεροπλάνα, μέχρι δὲ τῆς 31 Δεκεμβρίου ὁ ἀριθμὸς τῶν κατασκευασθεισῶν ἀεροτορπιλλῶν μηχανῶν ἀνῆλθεν εἰς 1000. Τὸ ἔργον τῶν ἀεροτορπιλλῶν προηγούμενον, ὅμως κατὰ τοὺς πάντα χρόνον τοῦ ἔτους τοῦ ἀριθμὸς αὐτῶν κατασκευαζομένων ἀεροπλάνων ὑπερέβη τὸν τοῦ ἀεροπλοίου. Τὸ 1909 ἐγένοντο 46 δυστυχήματα, ἐξ ὧν 9 θανατηφόρα. Τὸ 1910 τὰ δυστυχήματα ἀνῆλθον εἰς 58, ὧν 19 θανατηφόρα· ἡ πρόοδος τῶν δυστυχημάτων εἶναι σταθερὰ καὶ κατὰ 1911. Μέχρι τέλους τοῦ 1910 διηνύθησαν δι' ἀεροπλάνων 500,000 χιλιόμετρα. Ἂν θελήσωμεν νὰ εὕρωμεν ἀναλογίαν μεταξὺ τῶν θυμάτων καὶ τῶν χιλιομέτρων, θὰ εὕρωμεν ὅτι ἐπὶ 15,600 χιλιομ. ἀναλογεῖ ἓν θῦμα.

— Ὅλα εἶναι ἀνάλογα. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἐπιδιώκουσι νὰ κτίσωσι πελώρια ἀεροπλοῖα, ἀπὸ πάντων δὲ ὑψηλά. Τὸ Metropolitain Life Insurance τῆς Νέας Ὑόρκης περιλαμβάνει τεσσαρακοντα τέσσαρα πατώματα. Ἐκεῖνοι δέ, οἱ ὁποῖοι προτείνουν

Ἀνυχοῖοι σταῖοι.

σῶμα ἵππου καὶ ἀναβάτου ἀπὸ ὕψους 2 μέτρων, πλάτους ἵππου καὶ ἀναβάτου τέρατος 8 μέτρων καὶ ὕψους τοῦ ἱππικοῦ ἀναβάτου κατὰ μέρος 7 μέτρων παρατεταγμένων καὶ ἀνωμαλ ἵππου καὶ ἀναβάτου ὀπίσω ἑτέρου ἵππου. Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν παριστᾷ στιγμότυπον τῶν ἀνωτέρω ἀγρονομάτων.

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΕΓΚΕΒΙΤΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΛΕΙΜΩΝΕΣ

(Ἰνδική παράδοσις)

Δύο ὡραῖα καὶ ἀπέραντα λειβάδια ἐγκύριζεν εἰς διαυγὴς ποταμός. Αἱ ὄχθαι των εἰς ἓν μέρος ἔκλειον τόσον, ὥστε ἐσχηματίζετο εἰς μακρὸς δρόμος βαθύς, ὅμοιος μὲ μικρὰν λίμνην μὲ ἤρεμα καὶ διαυγῆ ὕδατα.

Ἄνθη λοτοῦ ἐκόσμουν τὴν ἀκτὴν ἐκείνην, ὅπερ εἶνδη δὲ πεταλοῦδαι πολύχρωμοι καὶ ὡραῖα πτηνὰ ἐκόρπιζον μαγικοὺς τόνους.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ μακρὸς δρόμος, ὁ ὁποῖος ἐχώριζε τὰ δύο λειβάδια, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον ὠνομάζετο Λειμὼν τῆς Ζωῆς καὶ τὸ ἕτερον Λειμὼν τοῦ Θανάτου.

Καὶ οἱ δύο λειμῶνες ἦσαν δημιούργημα τοῦ παντοδυνάμου Βράχμα, ὅστις ἀνέθεσε τὸν Λειμῶνα τῆς Ζωῆς εἰς τὸν καλὸν Βισχνοῦ καὶ τὸν Λειμῶνα τοῦ Θανάτου εἰς τὸν σοφὸν Σίβα καὶ τοῖς εἶπε :

— Διοικήσατε τὰς γραμίας ταύτας ὅπως θέλετε.

Τότε εἰς τὸν λειμῶνα τοῦ Βισχνοῦ ἡ Ζωὴ ἤρχισε ν' ἀναφαίνεται, ὁ ἥλιος ἀνέτελλε καὶ ἔδυεν, εἰς τὸν οὐρανὸν ἐφαίνησαν τὰ σύννεφα καὶ ἡ βροχὴ ἤρχισε νὰ ποτίζῃ τὴν γῆν βαθμηδόν, τὰ δὲ ζῷα καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ γεννῶνται. Ὁ καλὸς Βισχνοῦ, διὰ νὰ δυνηθῶσιν ὅλαι αὗαι αἱ ζῶσαι ὑπάρξεις νὰ πληθυνθῶσιν, ἐδημιούργησε τὸν Ἔρωτα, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωσε καὶ τὴν εὐτυχίαν.

Τότε ὁ Βράχμας ἐκάλεσε τὸν Βισχνοῦ καὶ τοῦ λέγει :

— Μὴ κάμῃς τίποτε πλέον εἰς τὸν λειμῶνα αὐτὸν τῆς Ζωῆς· ἄφες τοὺς ἀνθρώπους νὰ ζήσωσι μόνοι των καὶ ἐπιφόλαξε τὰς δυνάμεις σου ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ στιγμὴ τῆς κατασκευῆς τοῦ οὐρανοῦ.

Ὁ Βισχνοῦ ἐπήκουσεν. Ἔκτοτε οἱ ἄνθρωποι ἤρεσε νὰ ἐργάζωνται καὶ νὰ σκέπτωνται μόνοι των. Αἱ καλαὶ των ἰδέαι ἐξωτερικεύοντο εἰς χαρὰν καὶ αἱ κακαὶ εἰς θλῖψιν. Διέκριν ν' ὅτι ἡ Ζωὴ δὲν ἦτο μία διαρκὴς εὐφροσύνη, ἀλλ' ὅτι ὁ ἰστός της εἶχε πλεχθῆ ἀπὸ δύο ὑφαντίδας, ἐξ ὧν ἡ μία εἶχεν εἰς τὰ χείλη τὸ Μειδίαμα καὶ ἡ ἄλλη τὰ Δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐν τῇ στενοχωρίᾳ των οἱ ἄνθρωποι παρεπονέθησαν εἰς τὸν Βισχνοῦ.

— Κύριε, τῷ εἶπον, ἡ Ζωὴ εἶναι βαρεῖα· δὲν δυνάμεθα νὰ ὑποφέρομεν τὰς θλίψεις της.

Τοῖς ἀπήντησε :

— Καταφύγετε εἰς τὸν Ἔρωτα !

Οἱ ἄνθρωποι καθησύχασαν καὶ ἠκολούθησαν τὴν σοφὴν συμβουλήν, ἀλλ' ὁ Ἔρως εἶναι δημιουργός, αἱ δὲ ἀπέραντοι ἐκεῖσαι ἐπληρώθησαν ἀπὸ γεννωμένους ἀνθρώπους, ἡ γῆ ἐφαίνετο πλέον στενή, τὰ φυτὰ δὲν παρήγαγον πλέον ἱκανὰς ἀρκετὰς καὶ αἱ μέλισσαι δὲν ἐπήρκουν μὲ τὸ μέλι των.

Τότε οἱ ἐφευρέτεροι ἐσκέφθησαν νὰ καλλιεργήσουν τοὺς ἀγρούς, νὰ σπείρωσι σῖτον καὶ νὰ κάμωσι σησαμόδιν.

Τοιοῦτοτρόπως ἐγεννήθη ἡ Ἐργασία, ἡ ὁποία κατέστη ὄχι μόνον ὁ κύριος ὅρος τῆς ὑπάρξεως, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ὕπαρξις.

Ἀλλ' ἡ Ἐργασία σχετίζεται μὲ τὸν Κόπον καὶ ὁ Κόπος εἶναι ἀδελφὸς τῆς Θλίψεως.

Παρουσιάσθησαν ἐκ νέου εἰς τὸν Βισχνοῦ καὶ τῷ λέγουν :

— Κύριε, ἔχομεν ἀπαυδήσει, ὁ κόπος διεπέρασε τὰ ὀστᾶ μας, θέλομεν ν' ἀναπαυθῶμεν, δὲν δυνάμεθα νὰ ἐργαζώμεθα ἀδιαλείπτως.

Ὁ Βισχνοῦ ἀπήντησεν :

— Ὁ μέγας Βράχμας δὲν μου ἐπέτρεψε νὰ δημιουργήσω ἄλλο τίποτε, ἐν τούτοις μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σᾶς χαρίσω κάποιαν ἀνακούφισιν.

Καὶ ἐδημιούργησε τὸν Ὕπνον.

Οἱ ἄνθρωποι ἐδέχθησαν μὲ χαρὰν τὸ νέον δῶρον. Κατὰ τὸν ὕπνον αἱ φροντίδες ἀφίστανται, αἱ δυνάμεις ἐπανέρχονται, τὰ δάκρυα τῆς λύπης ξηραίνονται καὶ βροχεῖα λήθη ἐπισκιάζει τὸ πένθος.

Οἱ ἄνθρωποι ἐξεγειρόμενοι ἐκ τοῦ ὕπνου ἐφώναζαν :

— Ἔσυ εὐλογημένος, διότι ἐγλύκανες τὴν ζωήν.

Ἀλλ' ὅμως τὸν «ἀπηγόρευον δι' ἓν καὶ μόνον : ὅτι δὲν ἦτο διαρκής. Εἶχε τὴν ἀφύπνισιν, ἡ ὁποία τοὺς ἀπέδιδε πάλιν εἰς τὴν ζωήν, εἰς τοὺς κόπους, εἰς τὰς μερίμνας.

Αὐτὴ ἡ σκέψις ἤρχισε πάλιν νὰ τοὺς βασανίζῃ καὶ μίαν φορὰν ἀκόμη παρουσιάσθησαν εἰς τὸν Βισχνοῦ καὶ τῷ λέγουν :

— Κύριε, μᾶς ἐχάρισες ἓν πολύτιμον δῶρον, ἀλλ' ἀτελές. Κάμε, ὥστε ὁ ὕπνος νὰ εἶναι αἰώνιος.

Ὁ Βισχνοῦ ἔτριψε τὰς ὀφρῦς του, ὀργισμένος ἐκ τῆς αἰωνίας μεμψιμοιρίας τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀπήντησε :

— Δὲν εἰμπορῶ. Ἀλλ' ἂν ἐπιμένετε, ἀπηγαίνετε εἰς τὸν μακρὸν καὶ ἀβάθῆ δρμον· περάσετέ τον, ἐκεῖ θὰ εὕρετε ὅ,τι ζητεῖτε.

Ἐὰν ἐπιθυμεῖς οἱ ἄνθρωποι διηυθύνθησαν ἐκεῖ ποῦ τοὺς ὑπέδειξεν ὁ θεός καὶ παρετήρησαν ἀνικρῶ. Τί ὡραία τοποθεσία ! Ἐκεῖ ὁ ἥλιος οὔτε ἀνέτελλεν, οὔτε ἔδυε· δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ἡμέρα οὔτε νύξ· ἐν ὡραίον καὶ φαιδρὸν λυκόφως ἐπικρατεῖ διαρκῶς. Τὸ τοπεῖον δὲν ἐφαίνετο δρμον, οἱ λόφοι του καὶ αἱ κοιλάδες ἦσαν κατάφυτοι, οἱ δὲ βράχοι καὶ τὰ δένδρα του ἦσαν σχεδὸν διαφανῆ. Ἐφαίνετο τέλος ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ μία ἰδιωτέρα γαλήνη, ὅλως ἄγνωστος εἰς τὸν Λειμῶνα τῆς Ζωῆς.

Ὁ κόσμος ὅταν εἶδε ταῦτα ἀνεφώνησε :

— Τί ὡραία γαλήνη ἐκεῖ κάτω ! Ὁποία ἀνάπαυσις μᾶς ἐπιφυλάσσεται ἐκεῖ εἰς τὸ αἰώνιον φῶς !

Καὶ οἱ περισσότεροι κουρασμένοι ἐρρίφθησαν εἰς τὸ ὕδωρ διὰ νὰ περάσουν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. Ὅσοι ἔμειναν, τοὺς ἔβλεπαν μὲ λύπην ν' ἀποχωρίζωνται καὶ τοὺς ἐκάλουν ὀπίσω, ἀλλ' ἐκεῖνοι, ἀσυγκίνητοι εἰς τὰς προσκλήσεις των, ἐξηκολούθουν τὸ ταξείδιόν των πρὸς τὸ ἀντικρυνὸν λειβάδιον.

Καίτοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐφύγον, εἶχον κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐν τούτοις τὸ πρόσωπόν τους περιέβαλλε μία θυμηδία ἀμφιβόλου, ἡ ὁποία ἐφαίνετο ὅτι ἐμαρτύρει τὴν εὐτυχίαν. Εὐτυχίαν τόσον μεγάλην, ἣν οὔτε αὐτὸς ὁ Ἔρως ἠδυνήθη ποτὲ νὰ τοῖς δώσῃ.

Ἐπὶ τοῖς λοιπὸν ἐσχηματίσθη ἡ ἰδέα ὅτι τὸ κράτος τοῦ Σίβα ἦτο καλλίτερον καὶ ὡραιότερον.

Καὶ· ἡμέραν δὲ πολυαριθμοὶ ἐρρίπτοντο εἰς τὸν ἀβάθῆ ὅρμον διὰ νὰ περάσωσιν ἀνικρῶ. Οἱ ταξειδιῶται ἐπληθύνοντο καὶ ὁ Λειμὼν τῆς Ζωῆς ἠρημώθη.

Ὁ Βισχνοῦ, ὁ ὁποῖος εἶχε καθήκον νὰ διατηρῇ τὴν ζωήν, μετενόησε διὰ τὴν συμβουλήν, τὴν ὁποίαν ἔδωσεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἀπεφάθη λοιπὸν εἰς τὸν Βράχμαν καὶ τῷ λέγει :

— Δημιουργέ, βοήθησε τὴν Ζωήν. Ἔκαμες τὸ κράτος τοῦ Θανάτου τόσον ὡραῖον, τόσον εὐτυχές, τόσον φαιδρόν, ὥστε ἄδικα ἀφίνομεν τὸ βασίλειόν μου.

— Πῶς, κανεὶς δὲν σοῦ ἔμεινε ;

— Ναί, μόνον εἷς νέος καὶ μία νεᾶνις, ἡ ὁποία ἀγαπᾶνται περισσότερον· προτιμήσαν νὰ μείνωσιν εἰς τὸ κράτος μου διὰ νὰ ἀλληλοβλέπεται, παρὰ νὰ μεταβῶσιν εἰς τὸ κράτος τοῦ Θανάτου, ὅπου θὰ μένωσι μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμούς.

— Τί λοιπὸν θέλεις

— Κάμε ὀλιγώτερον θελκτικὸν τὸν λειμῶνα τοῦ Σίβα· ἀνδυνεύω νὰ χάσω καὶ αὐτοὺς τοὺς δύο, ὅταν παρέλθωσιν αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ τρωτοῦ των.

Ὁ Βράχμας ἐσκέφθη ὀλίγον· ἔπειτα εἶπεν :

—Ὄχι ! δὲν θὰ θέλω τὴν καλλονήν τῆς χώρας τοῦ Σίβα ! οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐξακολουθήσωσιν νὰ ταξειδεύωσι πρὸς αὐτὴν, ἀλλὰ δὲν θὰ διεγχνται πλέον μὲ φαιδρότητα. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ Ζωὴ θὰ σωθῇ.

Εἶπε καὶ ἔπλεξε μεταξὺ τῶν δύο λειμώνων ἓν ἐκ νεφελῶν σκοτεινὸν παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον καὶ ὁ ἰσχυρότερος ὀφθαλμὸς δὲν ἠδύνατο νὰ διαπεράσῃ. Ἔπειτα ἔκαμε δύο θηρία τρομακτικά : τὴν Θλῖψιν καὶ τὸ Πένθος, τὰ ὁποῖα διέταξε νὰ κρατοῦν τὸ πυκνὸν ἐκεῖνο παραπέτασμα.

Ἔκτοτε ἡ Ζωὴ ἐπληθύρισεν ἐκ νέου εἰς τὸν λειμῶνα τοῦ Βισχνοῦ. Δι' αὐτό, καίτοι ὁ Λειμὼν τοῦ Θανάτου εἶναι, ὡς καὶ πρότερον, ὡραῖος καὶ ἥρεμος, οἱ ἄνθρωποι δειλιῶσι νὰ πλησιάσωσιν αὐτόν· τὸ Πένθος καὶ ἡ Θλῖψις τοὺς τρομάζουν.

ΕΜΠΡΟΣ, ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ ΕΜΠΡΟΣ

Τὸ ἀεροπλανον.

Ἀτρόμητος καὶ ἀποτόλμητος ἡ ἀνθρωπίνη φαντασία, μὲ ἀνημμένην τὴν ὀδὸν τῆς προόδου καὶ τῆς μελέτης τοῦ ἀγνώστου, ἐννοεῖ νὰ πηγαίνῃ ἐμπρός, καὶ μόνον ἐμπρός.

Ἀπὸ τοῦ Ἰκάρου μέχρι τοῦ Μπεδρῶ καὶ τοῦ Μεμόν, οἱ ὁποῖοι πρὸ ἡμερῶν κατώρθωσαν νὰ πετάξουν ἀπὸ Παρισίων εἰς Μιδδίτην καὶ Ρώμην, βλέπομεν ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φαντασία ἐννοεῖ νὰ εἰσδύῃ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ λεπτότερα, τὰ πλέον ἀπρόσιτα σημεῖα τῆς φύσεως, νὰ ἐξερευνᾷ, νὰ μελετῇ, νὰ μανθάνῃ, νὰ τελειοποιῇ.

Ἀδιάφορον εἶν κατὰ ἑκατονταέτιας τὰ θέματα παρμένα ἀπὸ τὰς κορυφὰς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς μεγαλοφυΐας, στρώνουν τὰ πρῶτα τολμηρὰ καὶ ἀβέβαια βήματά της.

Μήπως καὶ αὐτὸς ὁ τόσον τραγικὸς φανατικὸς ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν Μπεμτῶ ἢ ὁ σοβαρὸς τραυματισθεὶς πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας Μονὶς παριστάμενοι εἰς τὸ Παρισινὸν ἀεροδρόμιον, μὲ αὐτὴν τὴν ἰδίαν ζωήν των δὲν συνεισέφεραν θυσίαν εἰς τὴν ἑκατόμβην, εἰς τὸ Πάνθεον τῶν πολυτίμων τούτων θυμάτων ;

Καὶ ἐν τούτοις ἡ ἀνθρωπίνη φαντασία δὲν τρομάζει· δὲν κουράζεται· πηγαίνει καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ πηγαίνῃ ἐμπρός, καὶ μόνον ἐμπρός.

Ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν ἐξαγγέλλονται ἐπιτυχῆ πειράματα συνδυασμοῦ ἐνεργείας πολεμικοῦ ναυτικοῦ καὶ ἐναερίου συμπράξεως τῶν ἀεροπλάνων.

Ἡ Γαλλία ἠρημονεῖ πρὸς στιγμὴν τὴν πρόοδον τῶν συγκίνησιν, τὸ μέγα πένθος της καὶ ἐντοῦτοις νὰ κρατήσῃ τὴν πρώτην θέσιν εἰς τὴν ἀεροπορίαν ἑτοιμάζει θαυμάσιον **ἀεροπλοιον** — αὐτὴ εἶναι ἡ ὀνομασία τοῦ νέου στρατιωτικοῦ ἀεροπλάνου — τὸ ὁποῖον, κατὰ τὰς περιγραφὰς τῶν γαλλικῶν ἐφημερίδων, θ' ἀνατραπῇ ἡ γνωστὴ μέχρι τοῦδε τακτικὴ τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ καὶ ὁ σκοπὸς τῶν μεγάλων ναυτικῶν μονάδων, τῶν γνωστῶν πλωτῶν σιδηροφράκτων κολοσσῶν.

Ἡ Γερμανία, ἀντίπαλος καθ' ὅλα τῆς μεγάλης γείτονός της Δημοκρατίας, δὲν ἔννοεῖ νὰ ὑστερήσῃ.

Ἑτοιμάζει καὶ αὐτὴ ἰδικής της κατασκευῆς ἀεροπλοιον, μήκους 197 ποδῶν, μὲ τὸ ὁποῖον οἱ δύο Γερμανοὶ ἀεροναῦται Ἄλς καὶ Βοῦκερ πρόκειται ἐναερίου νὰ ταξειδεύσουν διὰ τὸν Ὠκεανόν, τὸ ὁποῖον τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀμερικὴν 2400 μιλίων ἀπόστημα.

Εἴθε ὁ ἀτόρμαγος Μολὼχ τῆς ἐξερευνήσεως τοῦ ἀγνώστου νὰ μὴ παρουσιάσῃ νέαν ἐπαλῆψιν καὶ ἀπαιτήσῃ κατὰ τὴν ἐκλεκτικότητα τῶν θυμάτων του.

Ἀλλά, τί τάχα σημαίνει τοῦτο ;

Ἡ ἀνθρωπίνη φαντασία, ἀτρόμητος καὶ ἀποτόλμητος, πρέπει νὰ μὴ σταματήσῃ, πρέπει νὰ πηγαίνῃ ἐμπρός, καὶ μόνον ἐμπρός.

ΑΣ...

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 489).

Τὸ μειδίαμα τοῦ Ἀβδοὺλ ἐκρυσταλλώθη εἰς τὴν ἀκρότατον ταύτην.

— Καὶ ὅμως δὲν ἔχουν τὸν ἐλάχιστον δισταγμόν, ἐξηκολούθησεν ὁ ἀρχηγός, ὥστε δὲν σκέπτονται ἀσφαλῶς νὰ σᾶς προδώσωσιν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἔλαβε νὰ τοὺς ψυχράνωμεν μὲ ἐπαγρυπνήσεις . αἱ ἀπαιτοῦμεν.

Οἱ δύο ἄνδρες διεσταύρωσαν τὰ βλέμματά των. Τὰ ἀνήσυχα βλέμματα τοῦ Σουλτάνου εἰσέδυσαν εἰς τὰς ὀφθαλμοὺς τοῦ συνομιλητοῦ του καὶ δι' ἀποτόμου τόνου τὸν ἠρώτησε :

— Κατὰ τὴν γνώμην σου, θ' ἀποσπάσωσι τὴν ἐνοχὸν σκέψιν τοῦ Μουράτ καὶ λόγους τοιούτους, ἐὰν τῶν ὁποίων θὰ δυνηθῶμεν νὰ γνωρίσωμεν τὴν ἀληθῆ Γιαλμά ;

— Δὲν ψεύδομαι ποτὲ εἰς τὸν κύριόν μου. Δὲν ἠδυνάμην λοιπὸν δι' αὐτὸ νὰ βεβαιώσω ὅτι θὰ κάμωσι παρόμοιόν τι.

— Τότε τί μου ὑπόσχεσαι ;

— Ὑπόσχομαι ὅτι θὰ κάμουν τ' ἀδύνατα δυνατὰ νὰ ἐπιτύχωσιν, ὅτι ἄνδρες ἱκανοί, βέβαιοι διὰ τὴν γενναίαν ἀμοιβήν των, θὰ δυνηθῶσι νὰ κάμωσι. Βεβαιῶ ὅτι κανεὶς δὲν ἔχει περισσοτέρας ἐπιθυμίας, ἐπιτυχίας.

— Λοιπόν, ἐφώναξεν ὁ Σουλτάνος, κουρασμένος ἀπὸ τὴν παρατεταμένην ταύτης συνομιλίας, ἐπίστεψον εἰς τὰς ἀδούσας. Θὰ ἔλθω καὶ ἐγὼ σὲ μίαν στιγμήν. Ἔχε τὰ βλέμματά σου πρὸς ἐμὲ ἐστραμμένα. Ἐπὶ τοῦ ὡς σηκωθῶ, ἔλα νὰ μὲ περιμένῃς πλησίον τοῦ περιπτέρου τῶν πτηνῶν. Κανεὶς ἄλλος ἐκτὸς σοῦ δὲν θὰ εἰσελθῇ εἰς τὰ πειράματα τῶν προσωπιζομένων σου.

Ὁ Γέρβας ἐκελεύθη, ἐπέθεσεν εὐσεβάστως τὰ χείλη του ἐπὶ τῶν χειρῶν τοῦ βασιλέως καὶ ἐξῆλθε.

Μετὰ ἓν δευτερόλεπτον ἡ θύρα ἐπανεκλείσθη καὶ ὁ Ἀβδοὺλ Χαμὴτ ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ διβανίου γυρίζων :

— Αὐτὸς ὁ Γέρβας μοῦ εἶναι πολὺ ἀφοσιωμένος . . Ὦ ! ἂν ἠδυνάμην νὰ μάθω τὸ μυστικὸν τοῦ Μουράτ ! Ἡ ζωή μου ὑπῆρξε μαρτύριον. Τί εὐτυχία νὰ ζήσω καὶ μερικὰ χρόνια χωρὶς ἐχθροὺς, χωρὶς ἀπαιτητὰς τοῦ θρόνου !

Ἐξηπλωμένος ὡς ἦτο ἔφερε τοὺς ὀφθαλμούς του εἰς τὴν θολωτὴν στέγην τοῦ δωματίου. Κάτωθεν αὐτῆς καὶ εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος τῶν τοίχων μία ἀπαλὴ ζωφὸς, ὡραιότατον κοσμημα τέχνης, δεῆκε διακοπτομένη ἀπὸ ὠοειδῆ τοιαῦτα, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἦσαν ἀνάγλυφα σπάνια ἀραβουργήματα· ὁ Χαμὴτ πολλάκις ἠρέσκετο, ἐξηπλωμένος ὡς ἦτο, νὰ μισοκλείῃ τοὺς ὀφθαλμούς, παίζων μὲ τὴν ὀπτικὴν ἀπάτην, διὰ τῆς ὁποίας τὰ ὠοειδῆ τῷ ἐφαίνοντο στρογγύλα καὶ τ' ἀνάμπλιν. Ἦτο δ' ἀρκετὰ περίεργον νὰ σκέπτεται τις ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, τοῦ ὁποίου μὲ χειρονομίας ἐκαμνεν ὁλόκληρον λαὸν νὰ τρέμῃ, ἤρπα νὰ παίζῃ καὶ νὰ διασκεδάζῃ μὲ τὸν παιδικὸν αὐτὸν τρόπον.

Ἐνῷ ὅμως ἀπησχολεῖτο μὲ τὸ παιγνίδιον αὐτὸ ἔφερε, αἴφνης οἱ ὀφθαλμοί του ἤνοιξαν διάπλατα καὶ αἱ κόραι των διεσταλήσαν.

Ἐνόμασεν ὅτι ἐν ἀπὸ τὰ ὠοειδῆ ἐκεῖνα ἀραβουργήματα ἐξηλείφθη κυλυσθὲν ἀπὸ μαῦρον ὕδαρος ἔτρεψε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ παρετήρησεν ἐκ νέου. Ἡ ἀπάτη ἐξηκολούθει ἀκόμη. Τί ἐσήμαινεν ἄρα γε ;

Ἦλθε ἀληθὲς ὅτι πολλάκις ὀπισθεν φαινομενικῶν κοσμημάτων κρύπτονται μυστικαὶ θῦραι καὶ ἀπόκρυφοι δίοδοι, ὁ Χαμὴτ ὅμως τῆς ἐγνώριζεν ὅλας, ὥστε δὲν ἠδύνατο ἐδῶ νὰ ὑποθέσῃ τι παρόμοιον.

Ἀλλὰ τότε τί συνέβαινε ; Μία γενικὴ ἀναστάσεις τὸν περιέλουσεν, ἐνόμασεν ὅτι τὸ Γιλδὶζ δὲν τοῦ ἀνῆκε πλέον, ἀφοῦ ἀνεκάλυπτε τώρα καὶ εἰς μέρη ἄγνωστα μηχανήματα καὶ διόδους μυστικάς.

Ὦ ! ἐξάπαντος ἔπεσε θῦμα αὐταπάτης.

Μία ἀγχία ξηρὰ καὶ βραχνώδης φωνὴ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰ χείλη του. Ἡ ἀπάτη του δὲν περιορίζετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Ἐπὶ τοῦ ὠοειδοῦς ἐκείνου κοσμήματος τὸ μαῦρον βάδος ἐπανεστὸ περισσότερον καὶ μία μορφὴ γενειοφόρος σιγὰ-σιγὰ ἐτελειοποιήθη ἐπ' αὐτοῦ, στρέψασα τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸ δωμάτιον, ὅπου ὁ Χαμὴτ εὐρίσκετο. Ἐκθαμβοῦν ἡ μορφὴ καθέσατο ζωηροτέρα καὶ γνωστὴ χαρακτηριστικὰ ἐπ' αὐτῆς διεγράφοντο. Ὁ Χαμὴτ ἀνεπνάχθη.

— Ὁ Μουράτ, ἀνεφώνησεν, ὁ Μουράτ ὁ ἀδελφός μου !

Ὁ Χαμὴτ ἠσθάνετο τὰς δυνάμεις του παραλυούσας.

— Εἶμαι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀδελφοῦ σου Μουράτ, ἡ πάντοτε νέα καὶ ἀνθηρά.

Ὁ Ἀβδοὺλ δὲν ἠδύνατο νὰ στέκεται ὄρθιος. Ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ διβανίου.

— Καὶ τί θέλεις ;

— Νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι τὸ μυστικόν μου καρμὰ φορὰ δὲν θὰ τὸ μάθουν ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τώρα περιμένουν εἰς τὸ θέατρον.

— Μπᾶ !

— Ὄχι ! ὄχι ! δὲν θὰ μάθῃσι τίποτε, οὔτε δι' ἐμέ, οὔτε διὰ τὴν Γιαλμά. Οἱ τρελλοὶ δὲν ἀπαντοῦν εἰς τὰς ἐρωτήσεις καὶ ἐγὼ εἶμαι τρελλός, ἀφοῦ μὲ κατεδίκασες ὡς τοιοῦτον.

— Ὤ ! σὺ ἦσο ποῦ ἤθελες τὸν θανατόν μου, καὶ διὰ νὰ σωθῶ σ' ἐξαρακτήρισα ὡς τρελλόν.

— Ψεύδεσαι.

— Καὶ ὅμως σοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν.

— Ὁ Θεὸς σὲ κατηράται δι' ἐμοῦ.

Ὁ Χαμὴτ ἐξέφερε κραυγὴν ψυχικῆς ὀδύνης.

— Χάριν, ἔλεος !

— Ἀ, ζητεῖς χάριν, ζητεῖς ἔλεος ! Ὁ δήμιος ἐκλιπαρεῖ τὸν δεσμώτην καὶ ὁ γνωστικὸς παρακαλεῖ τὸν τρελλόν ! Τί ὡραία σκηνή ! Λοιπὸν μάθε ὅτι μόνος ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ δώσῃ ζωὴν ἀφοῦ τὴν κατατρέχῃ, μόνος ἐκεῖνος θὰ δυνηθῇ ν' ἀποσπάσῃ τὸ μυστικόν μου.

Ὁ Ἀβδοὺλ κατεβίβασε τὸ μέτωπον, ἀλλὰ τὸ ὑψωσεν ἐκ νέου, θέλων νὰ παρακαλέσῃ ἀκόμη, ὁ Μουράτ ὅμως εἶχεν ἐξαφανισθῆ, τὸ δὲ κόσμημα εἶχε κυλισθῆ κάτω.

— Ὁ Μουράτ ἐφώνησεν, ὁ Μουράτ ὁ ἀδελφός μου.

Ἀκριβῶς ὁ Μουράτ, ὁ ἀκριβοῦς τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐγκλείσει εἰς τριπλοῦν κιβωτίον ἐκεῖ ὑψηλὰ κατὸν παρετήρει. Ἀλλὰ τί σημαίνει τοῦτο θέαμα ! Ὁ Μουράτ αὐτὸς δὲν ἦτο ὁ σημερινὸς γέρων καὶ καταβεβλημένος. Ὄχι ! ἦτο πολὺ νεώτερος, εἶχε πρόσωπον νεανικὸν ἔτι καὶ φωτεινοὺς ὀφθαλμούς.

— Φύγε ἀπ' ἐμπρός μου, ἄθλιον φάσμα ! ἐφώναξεν.

Εἰς σαρκασμὸς ὑπῆρξεν ἡ ἀπάντησις.

Τότε ὁ Σουλτάνος ἠγέρθη κλονιζόμενος, ἔφερε τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐγκλείσει εἰς τὴν κιβωτίον καὶ ἔκαμε τὴν ὑψηλὰ καὶ τὸν παρετήρει. Ἀλλὰ τί σημαίνει τοῦτο θέαμα ! Ὁ Μουράτ αὐτὸς δὲν ἦτο ὁ σημερινὸς γέρων καὶ καταβεβλημένος. Ὄχι ! ἦτο πολὺ νεώτερος, εἶχε πρόσωπον νεανικὸν ἔτι καὶ φωτεινοὺς ὀφθαλμούς.

— Διάβολε, δὲν χωρεῖ κανεὶς ἀμφιβολία.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑΙΗΣΙΣ ΚΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΥΛΟΥ Ε.Ν.Ε. ΑΘΗΝΩΝ

ΚΑΜΙΛΛΟΥ ΦΛΑΜΜΑΡΙΩΝ

ΕΡΩΣ ΕΙΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

— Τί ἔχεις λοιπὸν σήμερον; ἐφώναξα ὅταν εἶδον τὸν Ἀνδρέαν νὰ ἐμβαίνῃ εἰς τὸ γραφεῖον μὲ πρόσωπον λυπημένον καὶ κάτωχρον, μὲ ματια ἐξηγριωμένα, μὲ μαλλια ἀτημέλητα· μήπως δὲν κατώρθωσες τὴν νύκτα αὐτὴν νὰ παρατηρήσῃς τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ μελετήσῃς τὴν πορείαν τῶν ἀστέρων;

— Ὅλως διόλου τὸ ἐναντίον. Τὴν νύκτα αὐτὴν παρετήρησα πολὺ τὸν οὐρανόν. Ἀλλ' ὅ,τι σὺ ἐκλαμβάνεις ὡς φόβον, δὲν εἶνε ἄλλο, παρὰ θελκτική καὶ εὐχάριστος ἔκπληξις

— Μήπως ἀνεκάλυψες λοιπὸν κανένα νέον ἀστέρα ἢ κομήτην ἢ νεφέλωμα;

— Ὄχι, φίλε μου. Δὲν δύνασαι νὰ φαντασθῇς τί μου συνέβη. Ἐπανείδον τὴν Δώραν, τὴν προσφιλῆ μου νεκράν.

— Ὦ! αὐτὴ ἡ φαντασία σου πόσον σε ἀπατᾷ! κιτέστης θῦμα τῆς φανταστοπληξίας σου, σύ, ὁ ὁποῖος ἔχεις τόσον θετικὸν νεῦμα. Φαίνεται ὅτι εἶσαι περισσότερον ποιητὴς καὶ ὅμως οἱ μαθηματικοὶ εἶναι σταθερώτεροι.

— Δὲν ἀυζητᾶ. Ὅπως θέλεις ὀνόμασέ το, φαντασιοπληξίαν ἢ ὄνειρον, ἀλλ' ἐγὼ ἀκόμη εἶμαι συγκεκινημένος ἐξ ὅσων ἤκουσα καὶ εἶδον.

— Πολὺ μοῦ ἐκέντησες τὴν περιέργειαν· διηγήσου λοιπὸν τί σου συνέβη.

★

Ὁ Ἀνδρέας ἦτο νέος ἐκκοπέντε ἐτῶν, φιλόπονος μελετητὴς τοῦ οὐρανοῦ. Καὶτοι καλὸς μαθηματικός, ἦτο φύσεως ὀνειροπόλος καὶ μυστικοπαθοῦς· μία πλημμύρης ὕλης τὸν ἔπλήξε καὶ ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχε βυθισθῆ εἰς μιαν παρατεταμένην μελαγχολίαν. Ἠγάπησεν· εἶχεν ἐκλέξει ὡς σύντροφον τοῦ βίου του μίαν νέαν θελκτικὼς ὡραίαν, ὀνειροπόλον ὡς αὐτὸς καὶ ἠρτιαθῆ. Τὴν λατρευτὴν του ὅμως αὐτὴν ἀπόλεσε· μία ὀξεῖα ἀσθὲ ε ια τὴν εἶχε δαμάσει· ἀλλ' ὁ Ἀνδρέας, καίτοι παρῆλθον δύο ἔτη ἀπὸ τοῦ θανάτου της, τὴν ἐσκέπτετο καὶ λαὶ αὐτὰς τὰς ὥρας τῶν σοβαρῶν ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν του. Ἡ ζωὴ του χωρὶς αὐτὴν ἦτο ὅλβερά καὶ ἄτονος· πολλάκις ἐζήτει τὸν θάνατον, ἐλπίζων ὅτι δι' αὐτοῦ θὰ συνήνα τὴν προσφιλῆ του νεκράν. Προσπάθησα νὰ τὸν ἀπαλλάξω ἀπὸ τὰς ἰδέας ταύτας, αἱ ὁποῖαι μοῦ ἐφαίνοντο πολὺ ἐπικίνδυνοι διὰ τὸν νέον αὐτόν, καὶ ἐτόμισα ὅτι ἐπέτυχα τοῦτο. Ἡ σημερινή του ὅμως ταραχὴ μὲ ἐξέπληξε καὶ δι' αὐτὸ ἐζήτησα νὰ μοῦ διηγηθῇ τὴν αἰτίαν της. Μοῦ εἶπεν ὅτι τὴν διεκόπη μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν, ἐνῷ ἐξήταζε μὲ τὸ τηλεσκόπιον ἐν τρήμα τοῦ Γαλαξίου, ἐσταμάτησε τὸ βλέμμα του ἐπὶ ἑνὸς διπλοῦ ἀστέρος τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Κύκνου. Ἐνῷ δὲ παρετήρει αὐτὸν ἐπεσαμένος, ἠσθάνθη ἐν θάμβος εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἕνα ἐλαφρὸν συγκλονισμὸν εἰς τὸν ὦμον· ἐν τούτοις ἐξηκολούθει νὰ παρατηρῇ καὶ προσήρμοσε τὸ φασματοσκόπιον εἰς τὸ τηλεσκόπιόν του. Ἀλλ' εἶτε διότι εἶχε κουρασθῆ ἀπὸ τὴν πολλὴν ἔρευναν, εἴτε διότι εἶχε θαμβωθῆ ἀπὸ τὰ φῶς, ἐυρίφθη ἐπὶ τῆς πολυθρόνας του καὶ ἐκοιμήθη μίαν συμμὴν. Ὅταν ἐξύπνησεν ἠθέλησε νὰ σημειωθῇ διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν παρατήρησίν του, ἀλλὰ κάτι τι τὸν ἠμπόδισεν. Ἐμπρός του παρίστατο ἡ ἀγαπητὴ νεκρά.

Ἀλλ' ἂς ἀφήσωμεν τὸν Ἀνδρέαν νὰ μᾶς τὰ διηγηθῇ ὁ ἴδιος.

★

Ἡ Δώρα παρουσιάσθη ἐμπροσθέν μου ἀνωθεν της ἔλαμπεν ὁ διαλοῦς ἥλιος, ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο ὡραιοτέρα ἢ οὐρανία ἐπαρξις. Κατ' ἀρχὰς ἠσθάνθην παγερὰν ἀνατριχίασιν εἰς τὸ σῶμά μου καὶ ἤρχισα νὰ τρέμω. Ἐκείνη μὲ παρετήρει τρυφερῶς μὲ τοὺς μεγάλους μελανοὺς ὀφθαλμοὺς της καὶ μοῦ εἶπε:

— Διατί δὲν ἔρχεσαι; ἐγὼ σὲ περιμένω. Δὲν ἐγνωρίσαμεν ἀκόμη τὸν ἔρωτα.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς της ἦτο ὅπως τὸν εἶχον γνωρίσει, γλυκύς, τρυφερός· δι' αὐτὸ ἤρχισα βαμβδὸν νὰ χάνω τὸν φόβον, ὁ ὁποῖος κατ' ἀρχὰς μὲ εἶχε καταλάβει.

— Πῶς; δὲν ἐγνωρίσαμεν ἀκόμη τὸν ἔρωτα; τῆς ἀπήντησα.

— Βεβαίως ὄχι, ἀπήντησεν ἄλλος τε, δὲν εἴχομεν τότε εἰς τὴν γῆν, παρὰ μόνον χυδαίας αἰσθήσεις . ., ἐνῷ ἐδῶ ὁποία διαφορά!

— Ποῦ ἐδῶ;

— Εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Κύκνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπὸ τοῦ θανάτου μου κατοικῶ.

Ἡ ἐκπληξίς μου ἠὔξανε.

— Μάλιστα, μοῦ ἐπανέλαβε. Ποία διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ἔρωτος, τὸν ὁποῖον αἰσθανόμεθα ἐδῶ, καὶ ἐκείνου, τὸν ὁποῖον αἰσθάνεσθε σεῖς αὐτοῦ κάτω!

Ὁμολογῶ ὅτι ὅταν ἤκουσα τοῦτο ἐλιπήθην.

— Καὶ πῶς τὸ γνωρίζεις; ἠρώτησα κεντηθεὶς ἀπὸ κάποιαν ἀντιζηλίαν.

— Τρελλέ, αἰωνίως τρελλέ, ἀπήντησεν ἐκείνη μὲ ἐν θελκτικὸν μειδίαμα· ζηλοτυπεῖς λοιπὸν μίαν νεκράν;

— Ἀλλὰ πῶς εἶσαι νεκρά, ἀφοῦ μοῦ ὁμιλεῖς περὶ ἔρωτος καὶ ὁμολογεῖς ὅτι τὸν ἠσθάνθης; Ὄχι, δὲν εἶμαι ζηλότυπος, διότι σὲ ἀγαπῶ κάντοτε. Ἐν τούτοις ἐξηγήσου καλλίτερον.

— Ἐπὶ τῆς γῆς εἴχομεν μόνον πέντε αἰσθήσεις, ἑκάστη τῶν ὁποίων ἔχει ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν αἰσθημάτων μας. Ἀλλ' ὅμως ὁ ἀληθὴς ἔρως εἶνε ἡ ἕλξις τῶν ψυχῶν.

— Καὶ ἔχεις ἰσοπὸν περισσοτέρας αἰσθήσεις τώρα;

— Δεκαπτὰ· μία δ' ἐξ αὐτῶν, ἡ ὁποία ὑπερτερεῖ ὅλας, εἶνε ἡ αἴσθησις τοῦ ἔρωτος, τὴν ὁποίαν ὀνομάζομεν αἰσθησιν ἠλεκτρικήν. Εἰς τὸν ἔρωτα ὁ ἠλεκτρισμὸς ἔχει μεγάλην ἐπίδρασιν καὶ εἰς αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ζῆτνους ὀργανισμούς μας, οἱ ὁποῖοι εἶνε τόσον χυδαῖοι καὶ τόσον ἀμβλεῖς. Ἡ ἀνθρωπίνη ψυχή, εἶνε ἄλλη ὑπαρξις ἠλεκτρικῆς φύσεως, ἡ ὁποία ἀκτινοβολεῖ γύρω.

— Μάλιστα, τὸ γνωρίζω, ἀπήντησα.

— Λοιπὸν καμμία ἐκ τῶν πέντε αἰσθήσεων τῶν ἀνθρώπων δὲν δύναται ν' ἀντιληφθῇ τὰ ἠλεκτρικὰ ταῦτα φεύματα. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ ἀστερισμοῦ, ἐξ τοῦ ὁποίου κατοικῶ, ἔχουσιν ἰδιαιτέραν αἰσθησιν. Διατί ἀγαπᾶσθε; Διατί αἰσθάνεσθε συμπαθείας καὶ ἀντιπαθείας; Ἰδοὺ μυστήριον, τὸ ὁποῖον ἀγνοεῖτε, καίτοι εἶνε ἀπλούστατον. Ἡ ψυχή, εἶπον καὶ πρὸ ὀλίγου, εἶνε μία ἠλεκτρικὴ ὑπαρξις, ρίπτει περὶ αὐτὴν ἠλεκτρικὰ κύματα, ἀόρατα διὰ σᾶς, ἀλλ' αἰσθητὰ δι' ἡμᾶς. Ἐὰν δύο ψυχαὶ εὑρίσκονται εἰς ἁρμονίαν, τὰ κύματα, τὰ ὁποῖα ἐκπέμπουσι, συναντῶνται καὶ συνδέονται καὶ ἰδοὺ πῶς ἡ μία δὲν δύναται νὰ ζήσῃ χωρὶς τὴς ἄλλης οὐδὲ ν' ἀποσπασθῇ ἀπ' αὐτῆς. Ἂν ἡ συμφωνία εἶνε τελεία, ἡ ἕνωσις θὰ εἶνε ἀδιάλυτος, οὐδὲν θὰ δυνηθῇ ν' ἀντιδράσῃ. Ἐὰν ἐχορεύσθησαν ἐν τῇ ζωῇ, κατὰ τὸν θάνατον θὰ ἐνωθῶσιν. Ἂν ὅμως συμβῇ κακοφωνία τις, θὰ προκύψῃ τότε ἀντιπάθεια, τὴν ἀποίαν οὐδὲν γεγονὸς θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἐλιττώσῃ. Μὴ ζητήσετε νὰ μεταβάλετε τὴν πρώτην ἐντύπωσιν· εἶνε κόπος χαμένος. Εἰς τὸν ἥλιόν μας λοιπόν, τοὺς αἰθερίους παλμοὺς τῆς ψυχῆς τοὺς βλέπομεν διὰ τῆς ἠλεκτρικῆς αἰσθήσεως, ὅπως τὰς φωτεινὰς ἀκτῖνας σεῖς διακρίνετε διὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ· καμμία αἴσθησις τῶν ἀνθρώπων τῆς γῆς δὲν εἶνε ἱκανὴ νὰ τοὺς αἰσθανθῇ. Σεῖς αἰσθάνεσθε τὸν ἔρωτα, ὅπως οἱ κωφοὶ δύνανται νὰ αἰσθανθῶσι τὴν μουσικήν.

— Ὦ! ἀχάριστη, ἐψιθύρισα.

— Ἀλλ' ὄχι, ἀγαπητέ μου. Εἰς τοὺς γήινους ἔρωτας δὲν γίνεται τελεία ἕνωσις τῶν ψυχῶν, ἐνῷ ἐδῶ ἡ ἕνωσις αὕτη εἶνε τόσον ἰσχυρά, ὥστε αἱ ὑπάρξεις αὗαι ἀποτελοῦν πλέον ἓν ὅλον.

— Ὅπως τὸ ὀξυγόνον καὶ τὸ ὑδρογόνον, τὰ ὁποῖον συνδυαζόμενον χάνει τὴν ἀτομικότητα διὰ ν' ἀπαρτέλεσῃ τὴν σαγόνα τοῦ ὕδατος.

— Ἀκριβῶς καὶ ἡ ἕνωσις αὕτη παρέχει εἰς ἡμᾶς τὸ γλυκύτερον τῶν αἰσθημάτων, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν μὲ τὰ χυδαῖα αἰσθήματα, τὰ ὁποῖα αἰσθανόμεθα ἐν τῇ γῇ. Ἐδῶ ὁποῖον φῶς μᾶς περιβάλλει! πόσα ἄνθη! ὁποῖαι εὐωδίαι! Εὐρισκόμεθα εἰς μίαν διαρκῆ ἔκστασιν. Ὦ! ἂν ἤρχεσο ἐδῶ!

— Δὲν ἠμπορεῖς νὰ μὲ πάρῃς; ἐφώναξα.

— Ἔλα.

Τὴν ἐνηγκαλίσθην, προσεκόλλησα τὰ χείλη μου ἐπὶ τῶν ἰδικῶν της καὶ ἀμέσως εὑρέθην ἐντὸς κυανοῦ φωτὸς, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐθώπευε. Τὸ ταξείδιον ὑπῆρξε στιγμιαῖον. Ἀπιροσπληθεῖς ὑπαρξεις ἐπέτων ὅπως ἡμεῖς εἰς τὴν ἀτμόσφαιραν, εἶχον μορφὴν χρυσαλίδων, αἱ ὁποῖαι φαιδραὶ καὶ εὐτυχεῖς ἐπέτων ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος.

— Ἂς διέλθωμεν τὸ φῶς τοῦτο καὶ ἂς καταβῶμεν εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς νυκτός, μοῦ λέγει ἡ συνοδός μου.

Παρεκάμψαμεν τὸ φωτισμένον ἡμισφαίριον καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ἄλλο. Ὅλοι οἱ βράχοι, ὅλαι αἱ ἐκτάσεις ἐφαντίζοντο ἀπὸ ἓν γλυκὺ ἡμίφως, τὸ ὁποῖον ἐφαίνοντο ὅτι αὐτὰ ἐξέπεμπον. Τί γλυκεῖα, τί ἀπολαυστικὴ νύξ! Πόσον εἴμεθα ἡμεῖς ἡρεμημένοι, νομίζοντες ὅτι ἐδῶ κάτω εἰς τὴν γῆν ἀποτελοῦμεν τὸ ἄκρον τῆς δημιουργίας! Ἡ ὡραία μου ὁδηγὸς μ' ἔφερε μὲ τὰς πτέρυγάς της εἰς τὰς ὄχθας μιᾶς φωτεινῆς λίμνης. Ἐκεῖ πλησίον, κάτωθεν πυκνοῦ δένδρου, ὑπῆρχεν ἐν φωτεινὸν σπήλαιον στολισμένον ἀπὸ ἄνθη.

— Ἰδοὺ ἡ κατοικία μου, μοῦ λέγει.

Ἐν τῇ ἐκστάσει μου ἠθέλησα νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ σφιχτὰ καὶ νὰ τὴν κρατήσω αἰωνίως πλησίον μου. Ἀλλ' ἐκείνη μετεβλήθη ἀμέσως εἰς οὐρανίαν ὑπαρξιν, πλησίον τῆς ὁποίας ἐγὼ δὲν ἤμην παρὰ ταπεινὸς σκώληξ τῆς γῆς.

— Διὰ νὰ μ' ἀγαπήσῃς πραγματικῶς πρέπει ν' ἀποθάνῃς. Ἄφησε τὴν γῆν καὶ τότε θὰ γίνῃς Ἰδικός μου.

Πῶς; δὲν ἐγκατέλειψα τὴν γῆν ἀκόμη;

— Ὄχι· παρατήρησον.

Ἐθέσπεσεν ὀλίγον τὸ μέτωπόν μου, ἐγὼ δὲ ἠσθάνθην μίαν ζωηρὰν ἠλεκτρικὴν δόνησιν. Ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εὑρέθην ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς πολυθρόνας μου. Ἡ ἀγαπημένη μου εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

— Νομίζεις λοιπόν, φίλε μου, ὅτι πρέπει ν' ἀμφιβάλλω διὰ τὸ ὅραμα αὐτό; Ἡ Δώρα μου ζῇ, ζῇ εἰς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Κύκνου, ζῇ καὶ μὲ καλεῖ πλησίον της.

★

Τοιαύτη ἦτο ἡ διήγησις τοῦ Ἀνδρέου. Τὸ ὅραμα αὐτὸ τόσον τὸν εἶχε συγκινήσει, ὥστε ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἔβρε πλέον τὸ ἀντίμα του εἰς τὴν γῆν. Ἐξηκολούθει νὰ μελετῇ τὸν οὐρανὸν καὶ τὸ τηλεσκόπιόν του ἦτο πάντοτε ἐστραμμένον πρὸς τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Κύκνου.

Μῆνές τινες εἶχον παρέλθει, ὅτε κάποιος συνάδελφος μ' ἐπληροφόρησε τὸν ἀβρνίδιον θάνατον τοῦ νέου.

Μίαν ὡραίαν νύκτα, τίς οἶδε κατόπιν τίνος ὁράματος, εὑρέθη ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς πολυθρόνας του. Ἐνώρισαν ὅτι ἐκοιμᾶτο. Ἐν τοιούτοις ἦτο νεκρός.

Πλησίον καθίσματος εἶχε πέσει ἐν φιαλίδιον περιλιμβάνον κυανοῦ χρώματος ὑγρὸν, τοῦ ὁποίου μία καὶ μόνη σταγὼν ἀρκεῖ νὰ λύσῃ τοὺς δεσμοὺς, οἱ ὁποῖοι ἐνόνουν τὴν ψυχὴν πρὸς τὸ σῶμα.

ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΙ ΟΜΟΛΟΓΙΑΙ

ΚΤΗΜΑΤΙΚΗ ΠΙΣΤΩΣΙΣ ΟΛΛΑΝΔΙΑΣ

Ἰσχύουσιν ἐπὶ 70 ἔτη, κληρούμεναι κατὰ δημηνίαν.

Ὁ πρῶτος λαχνὸς κερδίζει
χρ. 150,000

ΕΤΕΙΟΙ 1909 ΛΑΧΝΟΙ
ΚΕΡΔΙΣΟΥΣΙ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ ΠΟΣΑ
Τιμὴ τοῖς μετρητοῖς
Γρ. δραχμαὶ 166

Δι' ἅπασας ἀποταθήσεσθε πρὸς τοὺς κκ. P. Addally et Cie, Χουριέτ Χάν, ἀρ. 14, 15 Γαλατᾶ, Κωνσταντινούπολιν. Οἱ ἐν τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ παραπαλοῦντες νὰ προπληρώσωσι τὸ τίμημα διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς μανδατοῦ ἢ διὰ τοῦτο.

ΤΟ ΡΕΚΟΡ ΤΟΥ ΚΑΠΕΛΛΟΥ

Θὰ τὸ ἐπιστεύετε τις, ἐξαιρέσει ἴσως τῆς σκηνῆς τοῦ Θεάτρου τῶν Ποικιλιῶν, ὅτι οἱ γυναικεῖοι πίλοι θὰ ἐφθανον τὰς διασταίσεις τοῦ κάτωθι εἰκονιζομένου; Τὸ ἐφόρεσε πρό τινος μία ὡραιοτάτη κυρία τῆς ἀριστοκρατικωτέρας τάξεως τοῦ Βερολίνου εἰς τινα ἑορτήν. Ἐξαιρέσει τῆς ἐκκεντρικότητός του, ἤτις ὑπερβαίνει πάν ὅριον, ὁ πίλος εἶναι ὡραιότατος. Τὸ μῆκός του, ἀπὸ τῆς μιᾶς ἄκρας εἰς τὴν ἄλλην, ὑπερβαίνει κατά τι τὸ ἥμισυ τοῦ ἀναστήματος τῆς κατόχου του.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Ἀναχωρήσεις. — Τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἀνεχώρησαν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ Συναισόν, ὅπου διέλθῃ ἐκεῖ τοὺς θερινοὺς μῆνας, ὁ κ. Γρηγόριος Χρηστίδης, ὁ γραμματεὺς ἐν Γαλατᾷ μεγαλέμπορος ἐλαιοβαφῶν, μετὰ τῆς συζύγου του.

Γάμοι. — Ἐν Ἀδριανουπόλει ἐτελέσθησαν τὴν 29 λήξαντος οἱ γάμοι τοῦ γνωστοῦ ἰατροῦ καὶ δημοσιογράφου κ. Ἀγγέλου Ρωμανοῦ μετὰ τῆς εὐγενοῦς δεσποινίδος Εἰρήνης Ν. Ἀγορωσιοῦ. Τὸ νέον ζεῦγος εἰσέρχεται τὸν βίον ἀνεφέλου.

— Τὴν παρελθ. ἑβδομάδα ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ γνωστοῦ καλλιτέχνου ζωγράφου κ. Κ. Μαλέα μετὰ τῆς θυγατρὸς τοῦ β' ὑπεφηνέτου τῆς Ἑλλ. πρεσβείας δεσποινίδος Σοφρόνης Γ. Τοσοβατζόγλου. Τοῖς νεονύμφοις εὐχηθείη πᾶν ἀγαθόν.

Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ *Μοναστηρίου.* — Ἐν μέσῳ ἀπείρου πλήθους ἀμφιτεάτρων τῶν φόλων ἐτελέσθησαν τῇ 22 Μαΐου ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ἡμετέρου Γυμνασίου αἱ ἐξετάσεις τῆς γυμνασιακῆς τοῦ Γυμνασίου καὶ Παρθεναγωγείου ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ σεμεβοῦς καὶ ἀρίστου γυμνασιάρχου κ. Δ. Ἀνδρεάδου. Παρῆσαν ἡ Α. Σ. ὁ μητροπ. μας ποιμενάρχης κ. Στεφανὸς, ὁ πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Ν. Μαυροῦδης μετὰ τοῦ προξενικοῦ του προσέρεινου, ἡ Α. Ε. ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς, ὁ πρόεδρος τῆς Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως. Κατ' ἀρχὰς ἐγένετο παρέλασις τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν, ἡγουμένης τῆς σημαίας τοῦ Γυμνασίου, μεθ' ὃ ἠρξαντο αἱ ἀσκήσεις τῶν μαθητριῶν, ἐκτελεσθεῖσαι ρυθμικωτάτα καὶ κατανυκτικότατα. Ἐν τέλει εὐθὺς στρατὸς χορὸς ἀπὸ τὰς ζωηρὰς ἐπευφημίας τῶν θεατῶν. Ὁ ἐνθουσιασμὸς ὅμως πάντων ἐφθασεν εἰς τὸ κατακόρυφον ὅτε ἐφάνησαν οἱ μαθηταὶ μὲ τὰ εὐπλαστα καὶ ἀθλητικὰ σώματα των, καὶ τὸ ρυθμικώτατον αὐτῶν ῥιφοῖσμα. Ἐξετέλεσαν διαφόρους ἀσκήσεις καὶ συμπλέγματα, ἅπερ οἱ θεαταὶ παρηκολουθοῦσιν διαρκῶς μετ' ἀμεταπτώτου ἐνδιαφέροντος, χειροκροτοῦντες ζωηρῶς. Μετὰ τὸ τέλος τῶν ἀσκήσεων οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι ἀπὸ κοινοῦ ἐν ῥηματισμῷ εἶπαν τὸν Ὕμνον τῶν ἀγώνων, ἐπευφημούμενοι παμφωνοῦσ ὑπὸ τοῦ ἐνθουσιώδους πλήθους. Μεθ' ὃ οἱ παριστάμενοι ἠρξαν ν' ἀποχωρῶσιν, συγχαίροντες θερμῶς τῷ φιλοτίμῳ καθηγητῇ κ. Ἀνουρεάδῃ, οἱ δὲ μαθηταὶ παρήλασαν φόρτιες ὅλα τῆς πόλεως. Εὖγε τοῖς ἔργοις τοῦ καλοῦ καὶ ὡραίου, εὖγε τῇ φιλοπόνῳ νεολαίᾳ, ἥτις οὕτω πρωΐμως ἐπωφελεῖται τοσον ὡραίων μαθημάτων, ἐνισχύοντων τὸ σῶμα καὶ χρατυνόντων τὴν ψυχὴν εἰς ἐποχὴν, κατ' ἣν, ὑπὸ διαφόρων ἐναντίων ἀνέμων περιοιμόμενοι, ἐχομεν ὑπὲρ ποτε ἀνάγκην ῥωμαλέων καὶ σθεναρῶν σωμάτων, σθένους ψυχῆς θαλεροῦ καὶ ἀκμαίου.

Ἐκ *Θεσσαλονίκης.* Ἐν προπαρεδθούσαν Κυριακὴν ἐγένοντο οἱ ἐνιαυσιοι γυμνασιακοὶ ἀγῶνες τῆς Ἑλληνογαλλικῆς ἐμπορικῆς Σχολῆς Κωνσταντινίου, οὗτινες ἀνεφέρθησαν ὑπὸ ε.ι.τυχίας. Πλήθος πολὺ προσῆλθεν εἰς τὸ γυμνασιήριον, μεταξὺ τοῦ ὁποίου διεκρίνοντο ἡ Α. Υ. ὁ μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἰωακείμ, ἡ Α. Ε. ὁ ῥιζᾶς Θεσσαλονίκης, ὁ σεφτερτάρης τοῦ νομοῦ, ἡ Α. Ε. ὁ στρατιωτικὸς διοικητὴς, καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ἐγκρίτων πολιτῶν τῆς Θεσσαλονίκης. Κατὰ τοὺς ἀγῶνας τούτους νικηταὶ ἀνεδείχθησαν οἱ κ. κ. Γ. Διμπάς, ὅστις ἔλαβεν ὁρολόγιον τοῦ φραγκου, δοθεισαν ὑπὸ τοῦ φιλανθρ. κ. Ἀλεξάνδρου Χατζηκαζαρου, Ἑλλὴς λαμπὰς ἐπιχρυσοῦν μεγαλοσόχειον ἀξίας μιᾶς λίρας καὶ Π. Ζωγράφος, ὅστις ἔλαβεν ὡρολόγιον ἐπιχρυσοῦν.—*Ι. Δ.*

ΤΑ ΤΑΤΑΟΥΛΑ

ΗΤΟΙ

ΙΣΤΟΡΙΑΙ ΠΕΡΙΓΡΑΦΑΙ ΤΩΝ ΤΑΤΑΟΥΛΩΝ

ΜΕΤΑ ΣΗΜΕΙΩΣΕΩΝ

ΘΙΓΟΥΣΩΝ ΓΕΝΙΚΑΙ ΣΗΜΑΣΙΑΙ ΠΕΡΙΣΠΟΥΔΑΣΤΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τοιοῦτον τίτλον φέρει τὸ ὑπὸ τοῦ Θεοφιλεστάτου Ἐπισκόπου Ἐπιδαύρου κ. Μελισσηνοῦ Χρυσοῦ εκδοθὲν βιβλίον καὶ ὅσον οὔπω ἐκδοθησόμενον βιβλίον τοῦ κ.κ. Ἀδελφῶν Γεραρδῶν. Τὸ βιβλίον τοῦτο ἀναφερόμενον, ὡς ἡ ἐπιγραφὴ σημαίνει, πλειστα μὲν ἀφορῶντα κυρίως τὴν κοινοτικὴ Ἱστορίαν τῶν ὑπὸ τοῦ ἱστοριογράφου ἐπόφων, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν παραπλησιαστα θέματα, σχετιζόμενα μὲ αὐτὴν, γραφέντα πάντοτε μετὰ πολλῆς ἐμβριθείας καὶ ἀκριβείας ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ περὶ τὰ τοιαῦτα ἐν γνωστοῖς καὶ ἐξ ἄλλων συγγραμμάτων ἀποδεδειγμένου κυρίου. Περιέχει δὲ τὸ βιβλίον τὸ θέμα τὴν ἀποῖα τὴν ἀναφέρει τὸ μέγιστον πλεῖστον.

Ἀλλ' ἐν τῷ μέρει τούτῳ, ἐπομένως εἶνε, ὅτι ἐν διαφέρει ὀυ μόνον τὸ κατιστικὸν Τατάουλον, ἀλλὰ καὶ κανὲν ἀποκλειστικὸν ἀκριβῶς ἀκριβῶς ἀκριβῶς, δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι ὁ κύριος οἱ φιλοτιμοῦμενοι θὰ ἐπιτύχωσιν ἐν τῷ ἐγγράφῳ ἐν τῷ κατοκόρον κοινὸν, ἀφοῦ ἀμφότερα ἐν τῷ πληροφορήσωσιν τὸ κοινὸν τοῦ ῥιζικοῦ τοῦ τοιούτου ὡς τὸ ἱερὸν σκεῦος τοῦ Ἐπισκόπου, Ἀγ. Ἀθανασίου καὶ τὴν ἀνωτέρω τῶν Ἐπισκόπων Γαλουνίου, Ἀ. Ἀθανασιόπουλου, Ἀ. Ἀθανασιόπουλου, Ἀ. Ἀθανασιόπουλ

Τί γίνεται ἡ ἠλεκτροκίνησις; Πότε θὰ ἐφαρμοσθῇ; Εἰς τοὺς ἐρωτῶντας οἱ ἁρμόδιοι ἀπαντοῦν: ***Γιαβάς, γιαβάς.*** Φαντασθῆτε τί δύναμιν ἔχει τὸ ***γιαβάς, γιαβάς,*** ἀφοῦ καὶ ὁ ἠλεκτρισμὸς ὑποχωρεῖ εἰς αὐτό. Ἀλλὰ καὶ τὸ δημόσιον δὲν φαίνεται πολὺ ἀνυπομονοῦν, φοβούμενον τὰ ἐκ τῆς ἠλεκτροκινήσεως δυστυχήματα. Οἱ ἰδιοκτῆται πρὸ πάντων ἐννοοῦν ν' ἀντιπράξουν πάσῃ δυνάμει καὶ πάσῃ θυσίᾳ κατὰ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἠλεκτροκινήσεως, προβλέποντες ἐλάττωσιν τοῦ πληθυσμοῦ.

Οἱ ἰδιοκτῆται, καθὰ ἀσφαλῶς πληροφορούμεθα, πρόκειται νὰ προβῶσιν εἰς διαδήλωσιν καὶ κατὰ τῶν αὐτοκινήτων, συνεπείᾳ τῶν καθημερινῶν δυστυχημάτων, τῶν ὁποίων γίνονται ταῦτα παραίτια, διότι καὶ εἰς ταῦτα διαβλέπουν ἐλάττωσιν τοῦ πληθυσμοῦ πρὸς ζημίαν των.

Μεταξὺ φίλων:

—Πῶς περνᾷς μὲ τὴν πενθερά σου;

—Μὴ 'ρωτᾷς, φίλε μου, εἶχα τὰς ἐλπίδας μου εἰς τὴν χολέραν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ βλέπω βραδύνει...

—Δὲν συνεννοεῖσαι μὲ τὸν σοφὲρ κανενὸς αὐτοκινήτου;

ΑΝΤ... ΠΑΠ...

ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΣΑΝ ΔΕΛΤΑΡΙΟΝ

Ἀντί μ' ἕνα πεντόφραγκο ν' ἀγόραζα λουλούδια,
γιὰ νὰ τὰ ρίψῃς αὔριον μέσ' τοῦ τσοπτσῆ τὸ κάρρο,
δὲν ἔκαμα καλλίτερα, Ἑλένη, νὰ σοῦ πάρω
μὲ τρία γρόσια, μουσική...καὶ γαλλικὰ τραγούδια;
Μὲ τρία γρόσια μοναχὰ σοῦ πῆρα τὸ τραγούδι.
Τί νὰ τοὺς κάμῃς τοὺς ἀνθοὺς ἀφοῦ 'σαι σὺ... (λουλούδι;

ΕΓΩ

Ἀπὸ τὰ ἐπεισόδια τῆς κοινοτικῆς συνελεύσεως Πέραν.

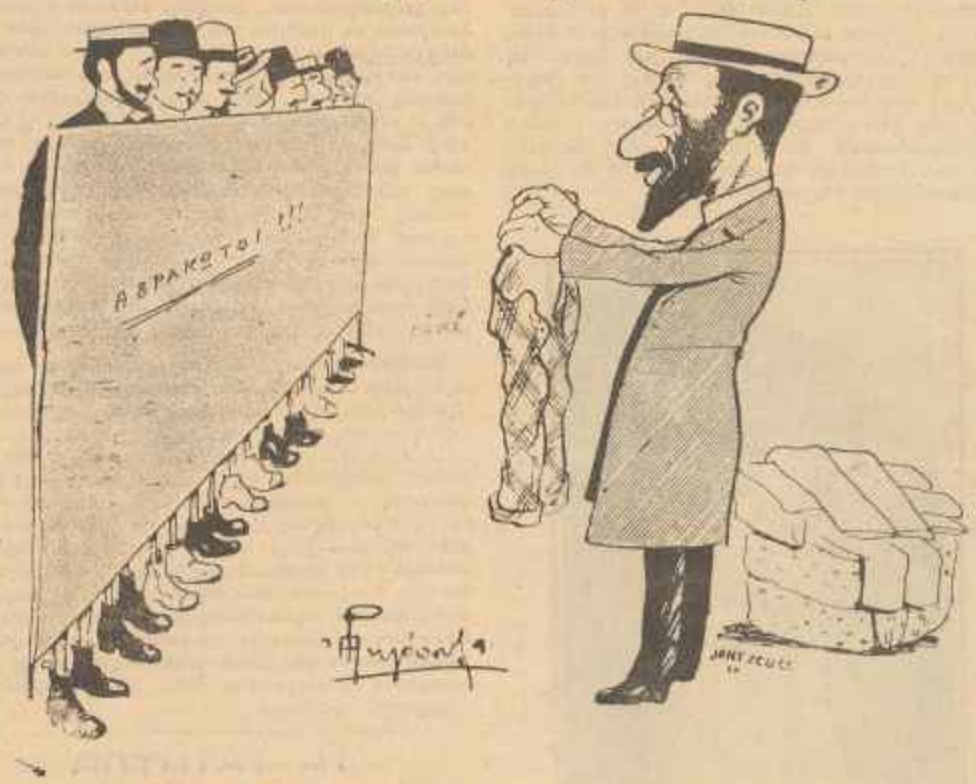

Ὁ διευθυντὴς τῆς «Πατρίδος» κ. Κεσίσογλους πρὸς τοὺς Ἀβρακώτους.

Χ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ
ΚΑΙ Δ. ΙΩΝΕΣΚΟΥ
ΓΑΛΑΤΑ, — ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ
ΑΛΕΞΙΑΔΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 27 ΚΑΙ 29

ΚΛΙΣΕΔΕΣ ΕΚ ΧΑΛΥΒΔΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ, ΦΩΤΟΤΥΠΙΑΣ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΟΤΟΙ. ΧΑΡΤΗΣ ΔΙΑ ΦΩΤΟΛΗΨΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Ἀνταλλάσσω δελτάρια
εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ Ἀγγλικὴν
Jean K. Theodossi
FLORINA
Turquie d'Europe

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Τὰ μυστήρια τῶν Ἐλευθέρων Τεκτόνων (Φραμμασώνων). — Τὴν ἑβδομάδα ταύτην κυκλοφορεῖ εἰς φυλλάδια δεκαεξασέλιδα, εἰκονογραφημένα καὶ ἐπὶ καλοῦ χάρτου, τὸ ἔργον τοῦ διασήμου συγγραφέως Leo Taxil, «Τὰ μυστήρια τῶν Ἐλευθέρων Τεκτόνων (Φραμμασώνων)», πιστὴ καὶ ἐπαγωγὸς μετάφρασις, μὲ σκηνάς, αἵτινες συγκινοῦν, μὲ εἰκόνας, αἵτινες συναρπάζουν. Συνιστᾶται εἰς πάντας νὰ τὸ ἀγοράσουν· εἶναι ὄντως ἔργον ἐπίκαιρον σχετικὸν μὲ τὸν θόρυβον, ὅστις ἀπὸ τινος γίνεται περὶ τὸ ὄνομα τῆς Μασωνίας. Ἀγοράσατε πάντες ὅσοι ἔχετε περιέργειαν νὰ εἰσδύσητε εἰς τὰς φρικώδεις σκηνὰς τῆς ἑταιρείας ταύτης.

Κατὰ τὰς διακοπάς.

Τὰ παιδία παίζει.

Εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ στρατοῦ.

—Ἀλήθεια ποῦ ἡ ἀμνηστεία περιλαμβάνεται εἰς τὸ πρόγραμμα τῶν τελετῶν;

—Ἰνσαλλάχ.

Μία παρείδα φωτὸς Μπόλλ.

Καλέμ

Τυπ. «Ἐμπορικὸν» Ἀριστοβούλου Ἀναστασιάδου καὶ Σ^ιε